

Konkurs scenariuszowy Script Pro 2023
SYNOPSISY FINAŁOWYCH PRAC

LAUREACI | KATEGORIA FILM

15 000 | nagroda główna Stowarzyszenia Filmowców Polskich

Mały człowiek – Tomasz Jeziorski

5 000 PLN | nagroda Stowarzyszenia Autorów ZAiKS

Cyrograf – Roman Pawłowski

5 000 PLN | nagroda Stowarzyszenia Autorów ZAiKS

Noc Kupały – Tomasz Jurkiewicz, Piotr Janusz

LAUREACI | KATEGORIA FILM 15 MINUT

15 000 | nagroda główna Fundacji Kyoto-Kraków

Stymulanty & Empatogeny – Mateusz Pacewicz

5 000 | nagroda Stowarzyszenia Autorów ZAiKS

W poszukiwaniu grzechu – Michalina Fabijańska

5 000 | nagroda Stowarzyszenia Autorów ZAiKS

Cudowność – Joanna Didik

LAUREACI | KATEGORIA AUDIO

15 000 oraz możliwość realizacji słuchowiska | nagroda główna Storytel

Człowiek, którego zabiły książki – Tomasz Witkowski

5 000 | nagroda Stowarzyszenia Autorów ZAiKS

Kowal i Alchemik – Tomasz Witkowski

Kategoria film pełnometrażowy
BELLA, SZALOM
Scenariusz: Justyna Bilik

Bella, szalom to industrialny dramat – musical, którego akcja dzieje się w rytmie łódzkich fabryk lat trzydziestych. Opowiada o ukrytej, żywej tkance miasta: robotnicach, pracownikach seksualnych i służących.

Po śmierci matki Riwka Tenenbaum (28 l., Pola Negri łódzkiej ulicy), pracownica seksualna, przejmuje opiekę nad młodszą siostrą, uczennicą Chają (14 l.). Siostry nigdy nie były blisko, ale Riwka jest gotowa zrobić, co może, żeby zapewnić Chai dom. Chcąc zachować prawo do opieki, zatrudnia się w fabryce przy wyładowywaniu transportów bawełny. Praca jest ciężka. Riwka tęskni za wolnością, którą znała. Przez huk maszyn nie słyszy własnych myśli, a co dopiero wzrastającej robotniczej rewolucji. w fabryce kobiety organizują strajk i uczą się międzynarodówki, walcząc o lepsze warunki pracy, ale Riwka próbuje zachować bezpieczną, neutralną pozycję.

Mafia, dla której pracowała wcześniej Riwka, chce ją zwerbować z powrotem, ale dziewczyna zdecydowanie odmawia. w reakcji na to mafia porywa Chaję i jedynym warunkiem jej uwolnienia jest podrzucenie narkotyków prowadzącej śledztwo komisarz policji obyczajowej, Filipinie Łuckiej (35 l.). Zmuszona przez sytuację Riwka spełnia warunek, ale okazuje się, iż nie jest to wystarczające: Filipina nie zostaje odsunięta od sprawy. Niespodziewanie dla samej siebie Riwka orientuje się, że ma słabość do introwertycznej Filipiny. Mafia szantażuje Riwkę coraz bardziej: wysyła jej palec siostry z informacją, że Chaja zostanie zabita, jeśli Riwka nie zlikwiduje policjantki.

Riwka musi walczyć o siostrę: przygotowuje zasadzkę związaną ze śledztwem. Zanim do niej dojdzie, w akcie samoobrony musi zabić mężczyznę, który napastuje ją seksualnie. To wydarzenie ją załamuje. Kiedy ma szansę zabić Filipinę, waha się. Filipina to widzi i próbuje jej wytłumaczyć, czego dotyczy śledztwo: mafia porywa kobiety do pracy w domach publicznych w Buenos Aires. Dodatkowo porusza kontaktami w skorumpowanej policji, żeby sprawa nie wyszła na jaw. Riwka staje przed najtrudniejszym dylematem w życiu – musi wybrać pomiędzy uratowaniem siostry a życiem innych kobiet. Filipina obiecuje jej, że pomoże w uwolnieniu Chai, jeżeli ta ją ocali. Riwka wycofuje się z decyzji o zabójstwie policjantki w ostatnim momencie.

Niestety, plan Filipiny nie działa. Mafia zabija Chaję. Dla Riwki to koniec świata. Filipina zostaje odsunięta od sprawy w świetle jej podejrzeń o udział policji w szmuglowaniu kobiet przez granicę. Dzięki byłym kontaktom Riwka wchodzi w posiadanie informacji, gdzie są przetrzymywane porwane kobiety, ale depresja zatrzymuje ją przed podjęciem działań. Zmusza się, żeby przekazać informację Filipinie. Łucka zastania się, że nic nie może już zrobić. Riwka wytyka jej służalczość i ślepe podążanie za regułami, które niczego jej nie dało. Razem uwalniają zamknięte w areszcie protestujące robotnice, rekrutują służące i pracownice seksualne. Wiedzą, że tylko razem może się udać uwolnić porwane kobiety: że mogą być lawą, która spali patriariat. Śpiewając pieśni protestowe, ruszają do walki ramię w ramię.

Justyna Bilik (1992), scenarzystka i reżyserka. Ukończyła scenariopisarstwo w Szkole Filmowej w Łodzi (2019). Uczestniczka warsztatów Sources2, Torino Film Lab, MIDPOINT. Scenarzystka pełnometrażowego filmu *Norwegian Dream*, reż. Igor LeivDevold (Konkurs Polskich Filmów Fabularnych na Mastercard Off Camera 2023) oraz nagradzanych krótkich metraży, m.in. *Saszki* reż. Katarzyna Lesisz (m.in. nagroda na Festiwalu Polskich Filmów Fabularnych w Gdyni, Grand Prix Ca, FoscariShort Film Festival w Wenecji, Nagroda Specjalna Cinema without borders na Festiwalu Filmów Polskich w Los Angeles). Obecnie rozwija swój autorski projekt queerowo-industrialnego musicalu, który otrzymał w 2021 r. stypendium PISF – *Bella, szalom*. Członkini Związku Zawodowego Filmowców oraz Związku Zawodowego Scenarzystów Polskich.

Kategoria film pełnometrażowy
CYROGRAF
Scenariusz: Roman Pawłowski

Wrocław, 1965. Premiera *Księcia niezłomnego* w Teatrze Laboratorium jest zagrożona. Brakuje Ryszarda, który gra główną rolę. Zespół podejrzewa, że znów się upił. Tylko Jerzy, szef teatru, jest przekonany, że Ryszard się pojawi.

Opole, 1961. Młody aktor Ryszard dołącza do awangardowej grupy teatralnej. Ma przeciętne zdolności aktorskie, świetnie sobie za to radzi z treningiem fizycznym i jest straceńczo odważny. To odpowiada Jerzemu, szefowi grupy, który szuka ucznia. Jerzy to typ samotnika, ma kompleks na punkcie ciała. Ryszard jest jego przeciwieństwem: przystojny, ma powodzenie u kobiet, chuligani. Reżyser postanawia wykorzystać potencjał Ryszarda i stawia przed nim coraz trudniejsze zadania. Ryszard jest coraz bardziej oddany Jerzemu. Premierę gra ze złamaną ręką, dla sztuki jest gotów poświęcić wszystko.

Z powodu niezadowolenia władz zespół musi przenieść się do Wrocławia. Ryszard wiąże się z Miłką, młodą plastyczką. Jerzy chce, aby w pracy nad kolejną rolą aktor wykorzystał erotyczne przeżycie z młodości. Wspomnienie pomaga stworzyć postać, ale Jerzemu to nie wystarcza. Ingeruje w intymne życie Ryszarda, upokarza go na próbach, aby uzyskać swój cel – genialny spektakl. Ryszard postanawia zrezygnować z teatru. Jerzy grozi samobójstwem, jeśli Ryszard odejdzie: od niego zależy przyszłość całej grupy. Ryszard zgadza się zagrać.

Premiera *Księcia niezłomnego* odnosi międzynarodowy sukces, Ryszard staje się gwiazdą. Płaci za to wysoką cenę: zaczyna pić, zaniedbuje Miłkę i córkę. Miłka stawia ultimatum – albo ona albo teatr. Ryszard znów próbuje zerwać z Jerzym, ten jednak wykorzystując romans Ryszarda ze stażystką, doprowadza do rozpadu jego związku. Ryszard zostaje sam. Ucieka w alkohol i szaleńczą pracą nad rolą, wzorowaną na Chrystusie. Efekt jest niezwykły: spektakl *Apocalypsis cum figuris* podbija Nowy Jork, a Ryszard zostaje najlepszym aktorem na Broadwayu. Po premierze Jerzy oświadcza jednak, że zrywa z teatrem. Proponuje, aby Ryszard wyjechał z nim do Indii. Ale aktor nie chce porzucić sceny, za którą oddał wszystko. Próbuje zatrzymać Jerzego, ale reżyser odchodzi.

Epilog. 20 lat później w Nowym Jorku na pogrzebie Ryszarda spotykają się Jerzy, Miłka i jej córka Agnieszka. Miłka oskarża Jerzego, że zniszczył życie jej męża, ale Jerzy nie chce wracać do przeszłości. Ma już nowego ucznia: Thomasa, Afroamerykanina. Miłka zabiera z kościoła urnę z prochami Ryszarda i idzie ulicami miasta. Dołącza do niej cień młodego Ryszarda. Za nimi idą uczniowie Ryszarda i aktorzy Laboratorium: ci którzy żyją, i ci, którzy odeszli.

Roman Pawłowski, publicysta, dramaturg, scenarzysta, kurator teatralny. Absolwent teatrologii Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie i kursu Script w Wajda School w Warszawie. W latach 1994–2012 dziennikarz działu kultury „Gazety Wyborczej”. Od 2014 roku związany z TR Warszawa, gdzie odpowiada za rozwój linii programowej teatru oraz pracę z młodymi twórcami i twórczyniami. Od 2022 roku redaktor OKO.press. Publikuje w OKO.press i „Notatniku Teatralnym”. Propagator teatru dokumentalnego i dramatu współczesnego. Jako dramaturg współpracował z takimi reżyserami, jak Grzegorz Jarzyna, Luk Perceval, Marcin Wierchowski, Wojtek Ziemilski. Jako kurator współtworzył m.in. Festiwal Sztuki Reżyserii „Interpretacje” w Katowicach, Festiwal Nowa Klasyka Europy w Łodzi, Festiwal „Da, da, da!” w Warszawie. Jest współtwórcą i kuratorem festiwalu i rezydencji artystycznej Sopot Non-Fiction, jedynego w Polsce corocznego przeglądu teatru dokumentalnego. Prowadzi autorskie warsztaty z teatru non-fiction w Laboratorium Nowych Praktyk Teatralnych na Uniwersytecie Humanistycznospołecznym Szkoły Wyższej Psychologii Społecznej w Warszawie. Opublikował m.in. antologię polskich sztuk współczesnych *Pokolenie porno i inne niesmaczne utwory teatralne* (2003) oraz *Made in Poland. Dziewięć sztuk teatralnych z Polski* (2006), leksykon *New Polish drama. Polish drama in the face of transformation* (2008) oraz zbiór wywiadów z czołowymi polskimi twórcami, twórczyniami, teoretykami i teoretyczkami na temat przyszłości kultury *Bitwa o kulturę #przyszłość* (2015), wyróżniony nagrodą „Gazety Wyborczej” w Lublinie Strzała 2015. Laureat Nagrody im. Zbigniewa Raszewskiego dla najlepszego polskiego krytyka teatralnego (1995). W 2022 roku otrzymał stypendium scenariuszowe PISF na rozwój scenariusza filmu fabularnego *Cyrograf*. Mieszka w Warszawie i Tykocinie.

Kategoria film pełnometrażowy
EDELMAN
Scenariusz: Mikołaj Jodliński

Marek (20) wraca ze swoją kochanką Stasią Rozowską (26) w pierwszych dniach po kapitulacji Warszawy do domu. Na dworcu pełnym uciekających ludzi żegnają się.

Marek, kiedy zastaje mieszkanie Lichtensztajnow, przyjaciół, u których mieszkał, zamknięte, szwędą się po ulicach miasta. Znani mu kolaboranci, Orlean (35) i Nebel (30), łapią go na roboty przymusowe przy wprawianiu szyb. Upuszcza szybę na SS-mana, ale udaje się uciec. Marek prosi swojego przyjaciela Włodka Rozowskiego (30) o nocleg. Okazuje się, że Włodek spodziewał się Marka, tak jak jego goście, działacze Bundu: Abrasza Blum (50), Maurycy Orzech (50), Berek Szajdmil (30) i jego dziewczyna Rutka (22). Blum wręcza Markowi list od Lichtensztajnow, zaproszenie do wyjazdu do Wilna. Marek odmawia. Włodek proponuje Markowi mieszkanie u nich. Blum nakazuje Markowi zgłosić się do szpitala Bersohnów i Baumanów do pracy. Kiedy działacze wychodzą, Włodek mówi Markowi, że wie o jego romansie ze Stasią oraz że Marek ma się nią zaopiekować i dopilnować, żeby była bezpieczna.

Październik 39' Marek pracuje jako pomoc w szpitalu Bersohnów i Baumanów, gdzie zaprzyjaźnia się z lekarką Inką (22). Marek chce udowodnić, że nadaje się do czegoś więcej niż tylko do pracy w szpitalu. Kiedy Stasia mówi mu, że Blum i Włodek chcą wydawać konspiracyjną prasę i szukają powielacza, a ona wie, gdzie taki powielacz znaleźć, Marek od razu wykorzystuje sytuację.

Zima 39' Na korytarzu lokalu Gminy Żydowskiej Marek spotyka Rutkę, której proponuje układ. On dostarczy jej powielacz, a ona pomoże mu dostać się do konspiracji.

Kwiecień 40' Marek wracając z pracy, widzi na ulicy dziesiątki przesiedleńców do dzielnicy żydowskiej. w piwnicy Rutki odbijają na zdobytym przez Marka powielaczu nasłuch radiowe. To imponuje Blumowi, który przyjmuje Marka do konspiracji. Blum zleca mu druk pod warunkiem, że będzie uważał i dbał o ludzi.

Lato 41' Marek, Stasia, Berek i Rutka drukują konspirę w getcie. Kiedy Niemcy robią nalot, Marek ratuje sytuację, oszukując żołnierzy. Marek decyduje się złamać konspiracyjne zasady i rozkolportować tę partię prasy na własną rękę. Stasia i reszta protestują, ale Marek trwa przy swoim. Marek załatwia nowe miejsce do druku u fryzjera Dimanta (35), a w szpitalu prosi Inkę, żeby rozdała pismo zaufanym osobom. Marek naraził swoich współpracowników na niebezpieczeństwo, więc Blum oddaje nadzór nad pracą drukarni Włodkowi.

Wiosna 42' w trakcie składania kolejnych gazet u Dimanta, na ulicy wybucha panika. Kolaboranci Nebel i Orlean biją fryzjera Dimanta i biorą haracz. Konspiratorzy umawiają się, że dla bezpieczeństwa nie będą spali na swoich meldunkach.

W nocy Marek czuwa nad zasypiającą Stasią. Para wyznaje sobie miłość. Stasia wspomina, jak się poznali. Nad ranem Blum informuje Marka, że Rutka nie żyje, tak jak 52 osoby związane z drukiem. Adam Czerniaków (50), prezes Judenratu, na spotkaniu z Blumem, Orzechem i Markiem informuje, że to był odwet za nielegalną działalność. Prosi, żeby zaprzestali tego procederu. Działacze nie zgadzają się z prezesem, dowiadują się od Mariana, Żydowskiego Policjanta (45), że zdrajcą był Dimant. Marek i Berek mają dokonać egzekucji fryzjera, jednak akcja się sypie, bo Berek jest zdruzgotany śmiercią swojej dziewczyny, a Orlean i Nebel szcują na Marka tajemniczego mężczyznę, który dopada go w bramie.

W czasie Wielkiej Akcji (1942) Marek angażuje się w coraz to bardziej ryzykowne działania. Kradnie karty zatrudnienia ze szpitala, żeby ochronić Stasię i swoich przyjaciół. Ratuje Inkę, która chce popełnić samobójstwo. Uczestniczy w dramatycznym zebraniu partii żydowskich, na którym zapada decyzja, że nie będą walczyć. Marek stara się o broń. Idzie na Umschlagplatz, żeby wyciągać ludzi czekających na transport do obozów śmierci.

Stasia wielokrotnie próbuje przekonywać Marka do ucieczki, ale on jest nieugięty. Kiedy wpada Włodek, Marek wychodzi na plac w przebraniu lekarza, chce go wyciągnąć, ale Włodek mówi, że była łapanka na jego ulicy i nie wie, co ze Stasią. Marek jest zmuszony zostawić Włodka i biec na ratunek ukochanej. Okazuje się, że Stasia żyje, po raz ostatni błaga go, żeby z nią uciekał, ale rozmowę przerywa telefon z informacją, że wpadł Blum. Marek

biegnąc na ratunek, sam wpada. Ratuje go Marian. w szpitalu Marek szuka Włodka i Bluma, prosi Inkę o pomoc. Nie ma czasu, bo Niemcy zaczynają selekcję. Nieoczekiwanie w szpitalu zjawia się Stasia. Widząc to, Marek prosi Inkę, żeby wyprowadziła Stasię ze szpitala. w mieszkaniu kłótnia ze Stasią, która tłumaczy, że chciała go ratować. Marek obiecuje Stasi, że jutro wyjdą za mur. Marek przerzuca Stasię za mur, daje jej bezpieczny adres i pieniądze, w ostatniej chwili, bo widzą ich szmalcownicy. On jednak postanawia zostać w getcie. Dołącza do Żydowskiej Organizacji Bojowej jako zastępca dowódcy – Anielewicza.

Marek walczy w Powstaniu jako dowódca na terenie Szopu Szczotkarzy. w pierwszych dniach udaje im się odeprzeć Niemców, ratując bunkier pełen cywilów. Kiedy sytuacja staje się coraz gorsza, a Niemcy zaczynają palić całe sektory, Anielewicz i Marek posyłają dwóch bojowców na aryjską stronę – mają znaleźć schronienie i bezpieczną drogę odwrotu. Kiedy Anielewicz popełnia samobójstwo, ginie większość bojowców i cywili, Marek zarządza zejście do kanałów, pomimo braku odzewu z aryjskiej strony.

Kiedy wydaje się, że sytuacja w kanałach jest przegrana, z pomocą przychodzi bojowiec Kazik. Wyprowadza wszystkich na powierzchnię. Ciężarówka z ledwo żywymi bojowcami przejeżdża przez puste ulice Warszawy. W lesie dopiero co ocalony Marek, ku zaskoczeniu wszystkich, decyduje się wrócić do stolicy. Zmusza jednego z działaczy, żeby odwiózł go z powrotem.

Z oddali widać dymy nad gettem. Marek wysiada z samochodu w biały dzień, strzęp człowieka, idzie ulicą na Żoliborzu, pomimo tego, że Warszawa roi się od szmalcowników. Puka do drzwi przedwojennej willi. Otwiera mu Inka. Marek słabnie. Po chwili pojawia się Stasia. Prowadzi Marka do łaźienki. Ściąga z niego zawieszony ubranie, pomaga wejść do wanny. Obejmują się.

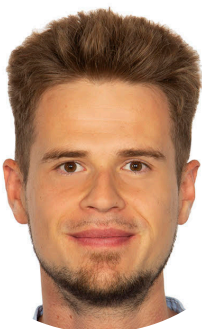

Mikołaj Jodliński (1991), polski aktor filmowy, teatralny i dubbingowy, lektor. Absolwent PWST w Krakowie (2010–2015) w klasie mistrzowskiej prof. Jerzego Treli. Debiut filmowy (2008): *Mała Matura 1949* w reż. Janusza Majewskiego; debiut teatralny (2015): eksperymentalny spektakl *Spirala* w reż. Krystiana Lupy, Igi Gańczarczyk i Piotra Skiby. W 2012 roku zagrał rolę młodego Marka Edelmana w fabularyzowanym dokumencie pt. *I była miłość w getcie* w reż. Jolanty Dylewskiej. W latach 2017–2020 był aktorem gościnnym w m.in. Nowym Teatrze w Warszawie (*Proces wg F. Kafki*, reż. K. Lupa) i Starym Teatrze w Krakowie (*Nic* reż. K. Garbaczewski). Zagrał także w serialach *Młody Piłsudski* (rola doktora Mazurkiewicza, reż. J. Marszewski, 2018) i *Archiwista* (2020, reż. M. Żak). Stypendysta MKiDN w kategorii Film (2021). Współscenarzysta i asystent reżysera filmu dokumentalnego o edukacji na świecie: *The Ocean of Needs* (2022) w reż. Ivo Krankowskiego. Gdyby ktoś go zapytał, to jest piszącym aktorem. Na co dzień gra i pisze. Kiedy nie pisze, to gra, kiedy nie gra, to pisze.

Kategoria film pełnometrażowy
HIKIKOMORI
Scenariusz: Jakub Krzyśka

Ratownicy znajdują mężczyznę, który od kilku lat nie opuszczał pokoju. Zaglądamy w przeszłość i poznajemy tydzień z życia jego i jego matki z warszawskiego Bródna.

Ich poglądy i egzystencja są odmienne od stylu kosmopolitycznej elity ludzi sukcesu, mieszkających w stolicy. Syn to gniazdownik, który w alternatywny sposób próbuje sprostać oczekiwaniom społecznym. Postrzega kobiety jako opiekunki, które organizują mężczyznom codzienność. Matka jest zmęczona taką rolą, chce ułożyć sobie życie bez dorosłego dziecka. Jednocześnie nie potrafi zostawić spraw syna w jego własnych rękach. Zmiana życiowej rutyny, oddanie kontroli i wzięcie odpowiedzialności budzi u nich opór i strach. Rodzinne tajemnice i traumy dodatkowo utrudniają proces dojrzewania do wolności od wieloletniego, męczącego układu. Dążenia do emancypacji widoczne są również w Kościele katolickim, z którym oboje są silnie związani. Perspektywa udanych relacji miłosnych otwiera dla syna i matki szanse zakończenia wzajemnego uzależnienia. Ich więzy i lęki są bardzo silne. Stają przed próbą ogniową, z której mogą wyjść wolni i suwerenni.

Jakub Krzyśka, absolwent Polskiej Szkoły Reportażu, z wykształcenia prawnik i filolog, kończy studia Creative writing na Uniwersytecie im. Adama Mickiewicza w Poznaniu. Związany z literaturą, językami obcymi, historią i podróżami – samotnymi, lecz w bliskim kontakcie z ludźmi i kulturą. Publikuje w „Dużym Formacie” „Gazety Wyborczej” oraz „Tygodniku Powszechnym”.

Kategoria film pełnometrażowy

MAŁY CZŁOWIEK

Scenariusz: Tomasz Jeziorski

Powojenny Śląsk. 40-letnia Zofia mieszka wraz z rodzicami w małym dwuizbowym mieszkaniu w Bytomiu, gdzie osiedlili się po wypędzeniu z Kresów. Ojciec, który przed wojną był szanowanym adwokatem, dziś za nowej władzy komunistycznej, z wilczym biletem, bezskutecznie próbuje odwołać się do Sądu Najwyższego. Jego stan psychiczny wzmagają problemy z płucami i poczucie klęski życiowej. Mimo to w początkowych scenach widzimy Zofię pełną energii, która w pracy odbiera dostawę zabawek. Robi, co może, aby zjednać do siebie nieprzejednanego, ospałego kierowcę. Dzięki jej urokowi osobistemu i hojności serca zaskarbia sobie również sympatię wszystkich okolicznych dzieci, które tuż po lekcjach gromadnie pędzą do sklepu z zabawkami, który prowadzi. Jednocześnie Zofia stara się zainteresować grono miejscowych fotografów, aby zorganizować wystawę zdjęć lotniczych, które wykonywał jej narzeczony. Ma takie wewnętrzne przekonanie, że wiadomość o wystawie zdjęć, sprowadzi go do niej. Nie ma z nim kontaktu od ponad dwóch lat, co już nawet dla jej rodziców jest równoznaczne z tym, że albo nie żyje, albo na zawsze odszedł do innej. Zofia nie potrafi tego zaakceptować. Jest uparta i konsekwentna w swoich dążeniach. W końcu rodzice podejmują trudną dla nich decyzję: postanawiają wrócić do rodzinnego Stanisławowa (na terenie obecnej Ukrainy), gdzie są lepsze perspektywy znalezienia pracy. Zofia nie akceptuje ich decyzji, czując się odpowiedzialna za nich, jednak nie może nic zrobić, żeby ich powstrzymać.

Na wystawie fotografii poznaje Jerzego, młodego ambitnego artystę, który dostrzega u Zofii potencjał twórczy, na który ona sama jest jeszcze zamknięta. w zdjęciach narzeczonego, które przyniosła na konsultacje, zaplątała się odbitka zdjęcia, które sama zrobiła. Jerzy w tajemnicy przed nią zgłasza je na konkurs i kiedy zdobywa III nagrodę, stawia Zofię przed faktem dokonanym. Obiecuje pomoc w pracy i organizację wystawy indywidualnej. To dla Zofii jest za dużo. Nie czuje się gotowa ponieść ciężaru artysty. w głowie ma wciąż traumatyczną opowieść brata Tadeusza z czasów wojennych, który cudem uniknął transportu do Katynia i żeby przeżyć, musiał oddać aparat fotograficzny i wszystkie negatywy. Dla Zofii fotografia to coś doniosłego: sprawa życia i śmierci. Zachęcona jednak zarówno przez Jerzego, jak i grono fotografów skupionych wokół Towarzystwa Fotograficznego, coraz śmielej wyprawia się na miasto, robiąc zdjęcia przede wszystkim dzieciom, z którymi zawsze miała świetny kontakt. Z czasem dowiemy się, że sama nosi w sobie traumę utraconego po wojnie dziecka. Jerzy zaprasza Zofię do członkostwa w gronie Towarzystwa Fotograficznego, co otwiera nowe możliwości dla niej – zarówno dostęp do materiałów światłoczułych, do ciemni, jak i do środowiska artystycznego, które jest zdominowane z samych mężczyzn. Kiedy Zofia zaczyna odczuwać coraz większą satysfakcję procesu twórczego, dostają nawet zaproszenie organizowania wystawy w Paryżu. To dla niej moment przełomowy.

Niespodziewanie do domu przychodzi wiadomość o śmierci ojca w rodzinnym Stanisławowie. To wywraca świat Zofii do góry nogami. Wiedząc, że matka sama sobie nie poradzi tam, postanawia poświęcić swoją pasję fotografowania i całe życie w Bytomiu, aby pojechać i pomóc matce. Jerzy namawia ją, aby nie rezygnowała z fotografowania. w efekcie Zofia wyprowadza się z Bytomia, ale dokumentuje całą podróż przez Polskę. To dla niej moment zachwycenia się otaczającym światem, otwartością ludzi i wiarą we własne siły. Kiedy przyjeżdża do Stanisławowa, Zofia doznaje wstrząsu: znane z dzieciństwa miasto, nie jest już tym, które pamięta. Ślady polskości zostały skrętnie przez komunistów zatarte. Pomniki wielkich Polaków zostały zburzone, cmentarze rozkopane pod nowe inwestycje, a kolegiata stanisławowska – najstarszy obiekt sakralny, najbardziej znaczący dla polskiej pamięci narodowej – całkowicie zrabowana. Zofia nie widzi tu przyszłości. Rozmowa z matką jest trudna. Znajduje w sobie odwagę, żeby powiedzieć, że ona musi tworzyć, musi pracować, widząc kruchość ludzkiego życia, ma coraz mniej czasu na realizację swoich ambitnych działań. Matka to rozumie i dopiero teraz po śmierci męża potrafi krytycznie spojrzeć na własne zachowanie i oczekiwania, które projektowała na córkę. To spotkanie stanowi dla nich pogodzenie, ale i pożegnanie. Dla Zofii zaczyna się zupełnie nowy etap życia.

Tomasz Jeziorski (1986), ukończył kulturoznawstwo na Uniwersytecie Warszawskim oraz reżyserię filmową i scenariopisarstwo w PWSFTviT w Łodzi. Jako artysta wizualny pracuje również w teatrze, współpracując z takimi reżyserami, jak: Robert Wilson, Karoline Gruber, Laurent Chetouane, czy Tilman Hecker. Reżyser, scenarzysta, autor zdjęć krótkich filmów dokumentalnych i etiud fabularnych prezentowanych na polskich i międzynarodowych festiwalach.

Kategoria film pełnometrażowy
NOC KUPAŁY
Scenariusz: Tomasz Jurkiewicz, Piotr Janusz

Współczesna, pełna przygód i humoru baśń dla młodego widza oparta na śląskich podaniach.

Zosia ma 13 lat i jest Utopcem. Żyje w podwodnej krainie, w której wszystko jest na opak, a czynienie zła jest na porządku dziennym – Utopce w ten sposób chcą hartować się przed konfrontacją z ich największymi wrogami, ludźmi. Bo tylko ludzie posiadają śmiertelną broń, która może ich zgładzić – guziki odcięte ze ślubnego garnituru wystrzelwane z procy.

Mimo tego Zosia wciąż nie może obudzić w sercu nienawiści do ludzi, czym bardzo martwi tatę, postawionego wysoko oficera, i wredną macochę. Na dodatek w tajemnicy obdarza miłością suczkę Znajdę, która przepłynęła do miasteczka Utopców ze świata ludzi. Psy jako najwięksi przyjaciele człowieka, to najwięksi wrogowie Utopców. Zosia musi ukrywać Znajdę przed tatą i macochą.

Wkrótce zbliża się okazja, by dziewczynka mogła udowodnić tacie, że jest prawdziwym Utopcem. Noc Kupały to magiczny czas, kiedy portal między światem Utopców i ludzi otwiera się na trzy dni i trzy noce. Zosia dostaje się do elitarnej drużyny, która ma wyruszyć do świata ludzi, aby sprowadzić stamtąd zbiega, Utopca Jimmy'ego. w skład jej ekipy wchodzi safandułowaty Wodnik oraz prymuska w czynieniu zła, Wiktoria, która na każdym kroku przypomina Zosi, że dziewczynka tak naprawdę do niczego się nie nadaje. Jimmy świetnie urządził się w ludzkim świecie. Jest najlepszym pływakiem w miejscowej drużynie, a wieczory i noce spędza na nękanii nastolatków, hejterstwie i wysyłaniu okropnych memów, które mają wzbudzać i podtrzymywać ich kompleksy. Jedną z jego ofiar jest 13-letni Lewy.

Podczas tropienia Jimmy'ego Zosia nawiązuje znajomość z Lewym, który rozpacza po stracie Znajdy. To on był jej poprzednim właścicielem. Między dwójką outsiderów zaczyna się rodzić więź. Kiedy jednak Zosia wyznaje Lewemu, że jest Utopcem i opiekuje się Znajdą, którą zostawiła w podwodnej krainie, chłopiec posuwa się do szantażu. Albo dziewczynka odda mu natychmiast Znajdę, albo powie wszystkim, kim Zosia tak naprawdę jest.

Tymczasem w świecie Utopców tata i macocha odnajdują Znajdę, która stopniowo kruszy ich zatwardziałe serca. Wkrótce wychodzi na jaw, że trzymają ludzkiego psa w domu, co traktowane jest jako poważne przestępstwo. Muszą uciekać ze świata Utopców do świata ludzi. Podczas ucieczki nie dostrzegają Zosi, której ostatecznie udaje się porwać Jimmy'ego i sprowadzić go do świata Utopców. Szczęśliwa dziewczynka chce pokazać zbiega Tacie, ale w domu czekają już na nią Służby Bezpieczeństwa Antyludzkiego ze złowieszczą Strzygą na czele. Tata i macocha są teraz największymi wrogami ojczyzny, a Zosię czeka reset mózgu u psychopatycznego Dr Utopka.

Tata i macocha wraz ze Znajdą są w świecie ludzi. Znajda odnajduje Lewego i wskazuje mu drogę do Zosi. Dla chłopca, który najbardziej w świecie nie lubi pływać, nurkowanie to koszmar. Ale dzielnie wraz ze Znajdą przepławia się do krainy Utopców i w ostatniej chwili ratuje Zosię z rąk Dr Utopka. Tymczasem Strzyga wraz z Jimmym, który za swoje zasługi w czynieniu zła przeciw ludziom został zrehabilitowany, podąża śladami taty i macochy. Odnajdują ich w świecie ludzi, więzi i transportuje nad jezioro.

Została zaledwie godzina do końca Nocy Kupały. Za chwilę portal między światami zamknie się na kolejny rok. Nad jeziorem dochodzi do konfrontacji Zosi i Lewego ze Strzygą i Jimmy'm. Zosi i Lewemu udaje się odbić rodziców i Wodnika, ale broniąc Lewego dziewczynka ginie od strzału guzikiem z rąk Jimmy'ego. Jimmy i Strzyga uciekają do krainy Utopców. Tata, macocha, Wiktoria i Wodnik zostają na ziemi. i nagle okazuje się, że Zosia przeżyła. Guzik nie był w stanie jej zgładzić, bo dzięki czynieniu dobra i poświęceniu dla innych z Utopca zamieniła się w człowieka. Razem z rodziną i przyjaciółmi zaczyna barwne, nowe życie nastolatki w ludzkim świecie.

Tomasz Jurkiewicz (1981), reżyser, scenarzysta. Absolwent filozofii na Uniwersytecie Jagiellońskim, reżyserii w Szkole Filmowej im. K. Kieślowskiego w Katowicach i kursu Studio Próby w Szkole Wajdy. Krótkie filmy fabularne (*Babcia wyjeżdża*, *Gdyby ryby miały głos*) i dokumentalne (m.in. *Radioakcja*, *Dni Przemiany*) w jego reżyserii były wielokrotnie nagradzane na festiwalach w Polsce i za granicą. W 2021 roku premierę miał jego pełnometrażowy debiut fabularny pt. *Każdy ma swoje lato* (prod. Before My Eyes), który zdobył m.in. Nagrodę za reżyserię im. Stanisława Różewicza na festiwalu Młodzi i Film w Koszalinie czy Złotego Anioła na Toffifest w Toruniu.

Piotr Janusz, finalista Script Pro 2018, laureat drugiej nagrody w konkursie scenariuszowym Trzy Korony 2015. Współscenarzysta wyróżnionego trzema Jantarami oraz nagrodą publiczności Toffifest filmu Tomasza Jurkiewicza *Każdy ma swoje lato* (2020). Współscenarzysta filmów *Skarbek* (w postprodukcji) oraz *Portret Fortuny* (development PISF 2022). Scenarzysta programów telewizyjnych wszystkich anten. Absolwent scenariopisarstwa PWSFTViT oraz psychologii i filozofii na Uniwersytecie Jagiellońskim.

Kategoria film pełnometrażowy
TACY JAK MY
Scenariusz: Piotr Tołoczko

Tacy jak my ukazuje losy pięciu wyjątkowych osób, które dzieli wszystko – wiek, płeć, praca, aktualny etap w życiu, a łączy jedno: potrzeba miłości. Każdy z bohaterów rozumie ją zupełnie inaczej. Walczą o nią i szukają jej, każdy po swojemu, jednak życie w wielkim mieście i rozwój nowych form komunikacji nie pomagają im w tym.

Piotr, znany artysta – twórca sztuki współczesnej – jest w trakcie przygotowywania ważnej wystawy dla Muzeum Sztuki Nowoczesnej, dotyczącej kryzysu miłości w XXI wieku. Piotr chce udowodnić, że wielka miłość istnieje tylko w ludzkiej wyobraźni i wszyscy jesteśmy ofiarami filmów, reklam i coraz nowszych aplikacji na pozór łączących ludzi.

Nowa wystawa jest jego pierwszą po dłuższej przerwie. Tym bardziej zależy mu na głośnym, a nawet kontrowersyjnym powrocie. Historia i działania Piotra są główną osią filmu. z nią splatają się losy innych postaci, które wzajemnie na siebie wpływają, często zupełnie nieświadomie.

Damian jest samotnym młodym mężczyzną, nieśmiałym i pełnym kompleksów. Dopiero gdy podszywa się pod inną osobę, jest w stanie nawiązać (internetowy) kontakt z dziewczyną. Ta relacja nie jest jednak typowym „matchem”. Kasia i Mariusz spotykają się na niezobowiązujący seks. Mimo że deklarują niechęć do stałych związków, okazuje się, że zaczyna łączyć ich coś więcej. Postanawiają ze sobą zamieszkać. Wkrótce ich relacja zostaje wystawiona na pierwszą próbę. Nina ma ponad 60 lat. Jest żoną, matką, babcią. Pewnego dnia przypadkowo spotyka swoją dawną miłość. Jej życie przewraca się do góry nogami.

Piotr Tołoczko, aktor i scenarzysta. Magister sztuki aktorskiej – aktorstwo dramatyczne (2009). Stypendysta berlińskiej szkoły teatralno-filmowej Schauspielschule Für Theater und Film Reduta. Występował w warszawskich teatrach: Studio, Dramatycznym, Rampie, Capitolu. Laureat I Nagrody na Festiwalu Zdarzenia w Gdańsku / Tczewie (2011). Ma na swoim koncie liczne role w filmach fabularnych, m.in. *Zbliżenia*, *Zaćma*, *Karbala*, *7 uczuć*, *Kamerdyner*, *Wyrwa*. Współzałożyciel i wiceprezes Fundacji HI ART! – producenta nagrodzonej w konkursie Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego sztuki Antoniego Słonimskiego *Rodzina*. Laureat 3 Nagrody SCRIPT WARS 2017 za scenariusz filmu *Pomiędzy*. Finalista konkursu SCRIPT PRO 2015 za scenariusz filmu fabularnego *Pomiędzy*.

Nagrody za scenariusz *Pomiędzy* na świecie:

- I Nagroda na Festiwalu Rome Prisma Independent Award,
- I Nagroda na Festiwalu Art Film Award w Macedonii w Skopje,
- I Nagroda na Festiwalu TIFF w Indiach,
- I Nagroda na Lonely Wolf: London International Festival UK,
- I Nagroda na Kosice International Film Festival – Slovakia,
- Półfinalista na Festiwalu Flickers' Rhode Island International Film Festival w USA 2021.

Kategoria film pełnometrażowy

TAJSA

Scenariusz: Piotr Hadyna

Oświęcim, 1981. Po zwycięskim półfinale o Puchar Polski romski hokeista, Limalo (16), dostaje powołanie do kadry narodowej. To dla niego furtka do wielkiego świata i szansa na zagranie w biało-czerwonych barwach w nadchodzących Mistrzostwach Europy. Szczęście trwa krótko, ponieważ w ośrodku sportowym zostaje zamordowany dyrektor klubu KS Unia Oświęcim. Podejrzenie pada na brata Limala, Józefa, który tam pracuje jako woźny i który nagle zniknął w niewyjaśnionych okolicznościach. Limalo dostaje ultimatum – albo wyspie brata, albo może pożegnać się z hokejowymi marzeniami.

W trakcie poszukiwań Józefa egzystowanie w polskim i romskim świecie staje się dla Limala coraz bardziej problematyczne. Wszyscy w mieście myślą, że Romowie ukrywają mordercę. Chłopak znajduje brata, który zapewnia go o swojej niewinności i wskazuje Milenę, dziewczynę z sekcji łyżwiarstwa figurowego, jako osobę odpowiedzialną za śmierć dyrektora. Limalo skrycie podkochuje się w młodej pannie. Konfrontuje się z nią, ale nie potrafi nic udowodnić. Pod presją cwane milicjanta, Fendera, i nasilających się ataków na romską dzielnicę wyspuje Józefa, żeby uratować rodzinę i własne marzenie, ale to już nie ma znaczenia, bo Polaków nie interesuje sprawiedliwość. Chcą pozbyć się Romów z miasta niezależnie od tego, kto jest winny. Nawet aresztowanie Mileny, którą molestował dyrektor klubu, nie pomaga załagodzić sytuacji. Limalo robi, co może, aby nie doszło do rozlewu krwi, ale w nocy Polacy wychodzą na ulicę z kijami, pochodniami i mordem w oczach. Zostaje pobity przez własną drużynę hokejową. Trafia do szpitala z poważnymi obrażeniami. Nie może wrócić do rodziny, bo wszyscy dowiadują się o jego zdradzie. Po antyromskich rozruchach odchodzi z klubu i rezygnuje z gry w reprezentacji Polski.

Limalo ląduje w milicyjnej izbie dziecka za atak na funkcjonariusza. Spotyka tam Milenę, którą namawia do wspólnej ucieczki, ale dziewczyna z poczucia winy usiłuje w nocy popełnić samobójstwo. Nazajutrz opuszcza izbę dziecka dzięki interwencji Fendera. Odkrywa, że władze miasta chcą zaoferować społeczności romskiej paszporty w jedną stronę do Szwecji dla ich „bezpieczeństwa”. Nie może się z tym pogodzić. Idzie do Józefa, którego wypuściła milicja. Bracia rzucają się na siebie z pięściami, a potem łączą siły i urządzają Polakom mściwe pożegnanie podczas stypy dyrektora sportowego klubu. Zamykają ich na lodowisku, gaszą wszystkie światła oraz podpalają petardy. Rozlegają się przeraźliwie głośne huki jakby strzelano z broni. Bracia wzbudzają w Polakach strach, którego sami musieli doświadczyć. Chcą, żeby zapamiętali to uczucie. Józef wstawia się za Limalem u Ojca i doprowadza do jego oczyszczenia. Limalo wyjeżdża z rodziną do Szwecji, gdzie dalej trenuje hokej. Dostaje się do kadry narodowej. Gra przeciwko Polakom na mistrzostwach świata.

Piotr Hadyna, scenarzysta. Absolwent scenariopisarstwa na PWSFTviT w Łodzi, edytorstwa oraz filmoznawstwa na Uniwersytecie Jagiellońskim. Laureat I miejsca w konkursie Wyobraź Sobie oraz zdobywca Stypendium Scenariuszowego Fundacji Rodziny Staraków (2022). Laureat głównej nagrody na Script Pro (2020). Finalista Script Wars (2020). Wyróżniony w konkursie scenariuszowym 8. edycji festiwalu Script Fiesta (2019). Współautor scenariuszy do filmów krótkometrażowych: *Misie polarne* (2023), *Spokój* (2021), *Bez* (2021).

Kategoria film pełnometrażowy

TOXIC

Scenariusz: Dawid Nickel, Michał Borczuch

Kanał Gliwicki. Poranny trening grupy zapaśniczej. Wśród nich jest Łukasz (21), Piotrek (18), Michał (26) i dwunastu innych chłopaków. Wszyscy wysportowani wykonują skomplikowane figury zapaśnicze. Po rozgrzewce Trener (36) mobilizuje chłopaków przed dzisiejszymi lokalnymi zawodami oraz przypomina o zbliżających się eliminacjach do Mistrzostw Polski. Odbywają się zawody zapaśnicze w Klubie Sportowym. Do hali zbiera się publika. Łukasz w korytarzu kogoś wyczekuje. Spotyka siostrę Piotrka – Sandrę oraz ojca Michała i prezesa Klubu Marka (48) wraz ze sponsorami. Największe starcie jest pomiędzy Łukaszem a Michałem. Walkę wygrywa Łukasz. Jest on najlepszy w Kubie. Cała sekwencja zawodów pokazuje brutalny i męski świat zapasów wśród młodych chłopaków. Po zawodach przy szafkach Leo zaczepia Łukasza i pyta, czy planuje się wyoutować jak sportowcy na zachodzie, żeby ich Klub stał się tęczy – pytanie Leo jest zadane ironicznie. Łukasz jest zaskoczony pytaniem kolegi. Wszyscy koledzy okazują wsparcie, a sam Łukasz jest zakłopotany. Po zawodach Łukasz jest w gabinecie prezesa Klubu Marka. Marek mówi Łukaszowi, że w Klubie ceni go najbardziej tylko... nie może mówić publicznie o „swoim życiu prywatnym”. Jak zacznie opowiadać o „życiu łóżkowym”, to wszystko się skończy i awansu do kadry nie będzie. Pada również zdanie o pewnym tajemniczym wideo Łukasza, które kiedyś trafiło do sieci, natomiast Marek komentuje to krótko „zapomnijmy o tym”.

Po Zawodach Łukasz jedzie tramwajem do domu. Łukasz mieszka na osiedlu z ojcem Romanem (55 l.), który był nałogowym alkoholikiem. Jest po odwyku. Między ojcem a synem jest ciepła relacja. w nocy Łukasz umawia się na randki on-line i uprawia seks z różnymi osobami przed kamerkami (z kobietami i z mężczyznami) w kominiarce, żeby ukryć swoją tożsamość. Niespodziewanie dzwoni Michał i zabiera chłopaka na wycieczkę samochodową do Katowic, gdzie ma atak agresji i niszczy samochód (jak się okazuje później swojej matki, która go zostawiła i po tym epizodzie wpadł w depresję). Następnego dnia Łukasz z Romanem jest nad grobem swojej matki. Wracając, spotyka na rynku w Gliwicach Michała z ojcem Markiem. Zapraszają go na obiad. Michał manifestuje swoją złość względem Marka. Łukaszowi podoba się stanowczy i przemocowy styl przyjaciela. w nocy Michał bierze Łukasza do Katowic. Tam zajeżdża pod willę, przed którą stoi zniszczony samochód. Okazuje się, że jest to samochód matki Michała. a Łukasz został sprowokowany. Łukasz początkowo przerażony, że to ustawka. Michał zaczyna się rozklejać, że jego matka zostawiła go „dla lezby” i że jej nienawidzi.

Sytuacja zmienia się, kiedy następnego dnia na sparingu wygrywa Michał. Łukasz nie jest w stanie z tym sobie poradzić. Po sparingu wszyscy chłopcy z klubu idą do Zajazdu Miami. Robi się mała imprezka, podczas której Łukasz się upija. Ktoś zaczepia go, nawiązując do wideo sprzed roku, na którym Łukasz uprawiał seks oralny z mężczyzną. Łukasz rzuca się na kolegów i zarzuca im homofobię oraz że to oni w jakiś sposób opublikowali wideo. Sytuacja robi się dziwna. Tej nocy okazuje się, że niejaki Kamil zerwał z siostrą Piotrka – Sandrą. Łukasz manifestuje swoją przemoc w krwawym pobiciu Kamila przed Piotrem i Michałem. Po sytuacji wszyscy idą na kameralną imprezę, gdzie biorą narkotyki. w tym momencie Łukasz ma pewien flashback, gdzie przypomina mu się sytuacja sprzed roku, kiedy w bardzo nietrzeźwym stanie umawia się z mężczyzną na seks oralny i ten bez jego wiedzy nagrywa Łukasza. Wychodzi z traumatycznego wspomnienia. Impreza trwa nadal. Podczas palenia jointa po studencku Michał prowokacyjnie przy wszystkich całuje Łukasza, ten czuje upokorzenie. Od tej sytuacji wszystko się zmienia. Łukasz zaczyna podważać swoją ugruntowaną i zaakceptowaną inność. Łukasz wychodzi z Zajazdu Miami i umawia się przez aplikację z Mężczyzną (40) na uprawianie zapasów w sposób fetyszowy. Podczas spotkania Łukasz wyznaje, że ma problem z określeniem siebie oraz że spotyka się z mężczyznami tylko, jak wypije alkohol.

Następnego dnia Michał zabiera Łukasza, Sandrę i Piotrka na motorowy jacht. Na miejscu panuje dziwna atmosfera, Łukasz jest wycofany. w nocy, kiedy Piotrek śpi, a Michał uprawia seks z Sandrą. Postanawia się wymknąć z jachtu i dochodzi do baru Karaoke. Nikomu o niczym nie mówi, kiedy wraca, na jachcie wybucha awantura, gdzie dochodzi do kłótni między ekipą. Kiedy już wszyscy zasnęli, Łukasza budzi hałas chmary latających ptaków. Łukasz zauważa wielki pożar w lesie. Wszyscy się budzą. Michał i Piotrek ruszają na ratunek. Łukasz jest sparaliżowany, nie wie, co ma robić. Dostaje ataku paniki i zamyka się w toalecie. Po ugaszonym pożarze Michał wyzywa Łukasza od ciot i wyrzuca go za burtę.

Ekipa wraca do Gliwic. Tej samej nocy Łukasz nie może spać, w desperacji jedzie do klubu LGBT w Katowicach. Bierze z sobą nóż, który dostał od Michała. w Klubie Łukasz upija się w barze i podrywa przypadkową dziewczynę. Para próbuje uprawiać seks w toalecie, ale Łukasz w pewnym momencie odpuszcza, jest zbyt pijany, ale też widać wyraźnie, że nie ma doświadczenia z kobietami. Nagle dziewczyna rozpoznaje Łukasza, wie, że jest zawodnikiem z Klubu Gliwickiego, ale zirytowana nieudanym seksem, zaczyna wypytywać Łukasza, czy to on jest tym niewyoutowanym gejem zapaśnikiem. Zdenerwowany i pełen wstydu szybko ucieka z klubu. Łukasz, wychodząc z klubu, spotyka matkę Michała wraz z partnerką. Kobieta rozpoznaje Łukasza. Okazuje się, że Michał jest w kontakcie z matką i mają dobrą relację. Łukasz czuje się oszukany przez przyjaciela. Zszokowany odchodzi.

Łukasz ponownie widzi się z mężczyzną, który wypytuje go, dlaczego pokazuje się na kamerkach w kominiarce. Łukasz niechętnie opowiada historię o tym, jak rok temu miał załamanie nerwowe i uciekł w alkohol i narkotyki. Umówił się z mężczyzną na seks. Ten mężczyzna go nagrał i wrzucił to na portal seks-randek. Ktoś to wyciągnął i opublikował na wykop.pl, przez co Łukasz został wyoutowany siłą. Na końcu rozmowa zmienia się w czułą sytuację. Mężczyzna pyta Łukasza, co czuje po seksie z mężczyzną. Łukasz odpowiada, że wstyd.

Po powrocie do domu Łukasz siada przed laptopem i nagrywa wideo. Tym razem nie chowa twarzy przed kamerą. Łukasz nagrywa wyznanie, jest bardzo wzruszony, łzy lecą mu z oczu, wyznanie skierowane jest do świata. Łukasz wraca do nagrania wideo sprzed roku, tłumaczy, że został zmanipulowany, podkreśla, że nie jest gejem, że być może popełnił kilka błędów, ale wierzy, że to uczciwe wyznanie zakończy krążące o nim plotki. Publikuje nagranie na mediach społecznościowych i nie czekając na reakcję, wyłącza laptop.

Następnego dnia Łukasz idzie z napięciem na trening. Liczy na to, że będzie musiał odbyć kilka rozmów z przyjaciółmi i kolegami z klubu odnośnie nagrania, które zamieścił w sieci. Ma nadzieję, że choć rozmowy będą trudne, uporządkują jego relację w grupie, a przede wszystkim odnowią przyjaźń z Michałem, Piotrkim i Sandrą.

Ku jego zaskoczeniu reakcja w grupie jest odwrotna. Podczas treningu panuje napięta atmosfera. Koledzy unikają kontaktu z Łukaszem oraz wyraźnie plotkują między sobą o nagraniu w sieci. Michał ewidentnie lekceważy Łukasza, jest w wobec niego zimny i protekcyjny. Piotrek nie pojawia się na treningu. Na pytanie Łukasza „co z Piotrkim” trener odpowiada, że Piotrek zrezygnował z dalszych treningów. Pod koniec zajęć trener ogłasza listę osób zakwalifikowanych do ogólnopolskich mistrzostw zapaśniczych. Lista wywołuje wiele emocji wśród zawodników. Na liście jest między innymi Łukasz i Michał. w całej sytuacji Łukasz nie potrafi cieszyć się z osiągniętego celu. Szybko opuszcza halę sportową. Na korytarzu spotyka Marka, który jest bardzo oschły, podkreśla, że decyzja o kwalifikacji jest indywidualną decyzją trenera, on sam nie jest już przekonany do tego, czy psychicznie Łukasz da radę wygrać zawody. Łukasz orientuje się, że Marek zna nagranie z sieci oraz przebieg wydarzeń na jachcie. Marek dodaje na odchodnym, że wobec krążącego w sieci, jak to określa „histerycznego wybuchu” Łukasza, sponsorzy wycofali się z dalszego finansowego wspierania zawodnika.

Łukasz jest zdruzgotany. Na końcu dodaje, że „jest plus tej sytuacji. Publicznie zakończyłeś plotki na swój temat, że jesteś gejem”. Podczas samotnego powrotu do domu Łukasz dostaje sms od Michała: chłopaki będą wieczorem świętować kwalifikacje podczas prywatnej imprezy w pokoju 14 w Zajeździe Miami. w Łukaszu odradza się nadzieja, że przynajmniej towarzysko może udać się mu odbudować relację w grupie.

Wieczorem w swoim mieszkaniu Łukasz bardzo precyzyjnie przygotowuje się do wyjścia. Kilka razy sprawdza różne ubrania i to, jak wygląda w lustrze. Chce wypaść dobrze przed kolegami. Przed wyjściem z domu bierze nóż. W Zajeździe Miami jest tym razem niewiele osób. Łukasz próbuje rozmawiać ze stojącą za barem Wiktoria, ale dziewczyna udaje, że go nie zna. Łukasz idzie pod pokój nr 14 i podsłuchuje sytuację z za drzwi. w środku panuje imprezowa atmosfera, ale w pewnym momencie spośród hałasu wytapuje głos Michała, który bezwzględnie obgaduje Łukasza, wielokrotnie powtarzając, że „Łukasz jest świrem”. Łukasz zaczyna podejrzewać, że to zaproszenie to pułapka. Nie wchodzi do pokoju, ale szybko wychodzi z zajazdu. Idzie na tylną ścianę budynku i niszcząc nożem agregat elektryczny, powoduje, że cały lokal pogrąża się w ciemności. Wraca pod pokój nr 14. Imprezowa atmosfera przerwana jest nagłą awarią. Drzwi do pokoju są otwarte, ale w ciemności niewiele widać. Łukasz wyciąga nóż i wchodzi do środka, po czym ucieka. Chowa nóż w kieszeni. Nikt nic nie zauważył. Łukasz nic nie zrobił.

Łukasz biegnie wzdłuż kanału gliwickiego. Wyrzuca nóż do wody. Płacze. Zima. Łukasz stoi na hali. Patrzy na Michała i Sandrę oraz Piotrka. Nikt nie zwraca na niego uwagi. Łukasz staje na środku hali. Marek zapowiada Łukasza. Mówi, że jest w reprezentacji Polski i szykuje się do Igrzysk Olimpijskich. Łukasz nie patrzy na nikogo. Patrzy w podłogę.

Dawid Nickel, (1988), urodzony w Kędzierzynie-Koźlu, ukończył Szkołę Filmowej im. Krzysztofa Kieślowskiego w Katowicach i Szkołę Wajdy. Dawid zdobywał doświadczenie, pracując z takimi reżyserami, jak Małgorzata Szumowska (*Body/Ciało i Twarz*), Łukasz Ronduda (*Wszystkie nasze lęki*) czy Jan Kidawa-Błoński. W swojej twórczości przedstawia bohaterów, których wizerunek w Polsce jest postrzegany przez stereotypy ze względu na ich orientację seksualną lub marginalne pozycje społeczne. Jego debiut fabularny *Ostatni Komers* otrzymał główną nagrodę na Festiwalu Polskich Filmów Fabularnych w Gdyni w sekcji mikrobudżetowej. 2023 to rok premier jego najnowszych produkcji: *FILIPKA*, czyli dokumentu o jego queerowej przyjaźni, oraz serialu dla HBO Max *#BringBackAlice*.

Michał Borczuch reżyseruje na scenach polskich i zagranicznych od 2005 roku. Jest wielokrotnym laureatem Festiwalu Boska Komedia oraz Paszportu Polityki. Pośród jego spektakli są między innymi *Apokalipsa* (Nowy Teatr, Warszawa), *Wszystko o mojej matce* (Teatr Łąźnia Nowa, Kraków), *Moja walka* (TR Warszawa) oraz w ostatnich latach produkcje skupiające się na problematyce środowiska queer jak *Żaby* (Teatr Studio, Warszawa) czy *Mieszkanie na Uranie* (Nowy Teatr, Warszawa). Jego najnowsza międzynarodowa produkcja *Lost Lost Lost*, (Klaipedos Drama Theatras, Klaipeda) została zainspirowana życiem i twórczością Jonasa Mekasa, urodzonego na Litwie mistrza amerykańskiego filmu awangardowego. W 2017 roku Borczuch wyreżyserował swój pierwszy autorski film *Warany z Komodo*. Filmy i kino jest często obecne w spektaklach Borczucha, pozwalając mu łamać konwencję i zderzać często bardzo osobiste doświadczenia twórcy i aktorów z rozpoznawalnymi filmowymi kontekstami.

Kategoria film pełnometrażowy
WŁASNY GŁOS
Scenariusz: Justyna Stasio-Siga, Dominika Łapka

Roksana poznajemy w dniu jej 35. urodzin. *Sto lat* gra dla niej na skrzypcach jej matka, Łucja (69). Jej ojciec, Zbyszek (70) cierpi na demencję i nie poznaje córki. Jedyna znajoma Roksany, Tośka (35) zapomina o jej urodzinach, ale proponuje koleżance bilet na koncert w katowickim Spodku, który może jej odsprzedać. Roksana chce jechać, jednak matka jest przeciwna wyjazdowi córki. Roksana i Łucja jadą na próbę góralskiego zespołu ludowego. Matka gra tam pierwsze skrzypce, a córka śpiewa. Po drodze zatrzymują się w KFC, gdzie Roksana ścina się ze starszym mężczyzną, który bez pytania myje przednią szybę jej starego Opla. Na próbie zespołu Roksana dowiaduje się, że był to Król – dawny prezes Domu Ludowego, który podczas halnego zabił swojego brata i teraz po 11 latach odsiadki wrócił do Bukowiny Tatrzańskiej. Podczas próby matka Roksany traci przytomność i trafia do szpitala. To niewydolność serca i konieczne jest założenie rozrusznika. Tuż przed zabiegiem Łucja daje Roksanie wytyczne na wypadek, gdyby umarła. Mówi córce, żeby oddała Zbyszka do domu opieki i że tak naprawdę Zbyszek nie jest jej ojcem.

Operacja przebiega pomyślnie. Gdy Roksana odbiera matkę ze szpitala i pyta ją, kto jest jej ojcem, Łucja wypiera się wszystkiego, co powiedziała. Tłumaczy córce, że mówiła tak tylko dlatego, żeby Roksanie łatwiej było oddać Zbyszka. w Roksanie jednak zasiana została wątpliwość i kobieta wszczyna śledztwo. Władzia, przyjaciółka Łucji, zdradza Roksanie, że jej matka miała romans z operatorem telewizyjnym, który w latach 80-tych przyjechał do Bukowiny nakręcić program o ich zespole. Roksana znajduje jego nagranie w archiwum Domu Ludowego. z napisów końcowych dowiaduje się, że jej ojciec nazywa się Marek Andrzejewski. Szuka go w Internecie, nie udaje jej się znaleźć żadnych informacji. Roksana przekonuje matkę, by zgodziła się na jej wyjazd na koncert do Spodka, a tak naprawdę wyrusza w podróż w poszukiwaniu ojca.

W głównej siedzibie telewizji w Warszawie znajduje dawnego kolegę Marka, Tytusa, który stracił kontakt z Markiem, kiedy znajomy wiele lat temu poleciał do USA. Spotyka panią Basię, reżyserkę programu, do którego Marek robił zdjęcia, a w końcu trafia do jego rodzinnego mieszkania, w którym aktualnie mieszka Helena (80), niewidoma już bratowa Marka. Roksana dowiaduje się, że jej ojciec wrócił ze Stanów i mieszka w Lubece – w niemieckim miasteczku słynącym z produkcji marcepanu, że jest malarzem artystą i tworzy pod pseudonimem Marek Sagat oraz że ma rodzinę: żonę i córkę. Roksana jest wstrząśnięta informacją, że jej ojciec ma córkę, a zatem jej nie potrzebuje. Zabiera obraz Marka z mieszkania Heleny i idzie się upić do baru. Tymczasem Łucja dowiaduje się, że jej córka na żaden koncert nie pojechała. Po trudnej rozmowie z matką Roksana postanawia wrócić do domu. Po drodze zabiera autostopowicza, który odkrywa, że obraz Marka zatytułowany jest *Roxanne*. Kobieta wysadza autostopowicza na najbliższej stacji, a sama jedzie do Niemiec.

W Lubece Roksana znajduje galerię Marka Sagata. Podaje się za kuratorkę sztuki, która chce przygotować wystawę jego dzieł w Zakopanem. Marek zaprasza Roksana na swój wernisaż i zabiera ją do swojego mieszkania, żeby pokazać jej resztę swoich obrazów. Przedstawia jej swoją rodzinę: żonę Almut (45) i córkę Melanie (20). Podczas wernisażu Roksana wyznaje Markowi, że jest jego córką. Almut i Melanie są w szoku. Marek zaklina się, że to nieprawda. Wyjawia Roksanie, że jej ojcem jest Król. Roksana w szoku odpycha Marka. Nie chce wierzyć, że jej ojcem jest żyjący na marginesie bukowińskiej społeczności morderca.

Roksana wraca do Bukowiny. Nie chcąc spotkać się z matką, zatrzymuje się u Władzi. Podpytuje ją o Króla i dowiaduje się, że ten dostał pracę na myjni przy KFC. Obserwuje Króla myjącego auta. Gdy mężczyzna kończy pracę, Roksana śledzi autem jego drogę do domu. w archiwum Domu Ludowego znajduje zdjęcie młodej Łucji, którą obejmuje Król. Roksana decyduje się odwiedzić matkę i powiedzieć jej, że wie, że jej ojcem jest Król. Łucja ma za złe córce, że zaczęła wszystko rozgrzebywać i nie udaje im się dojść do porozumienia. Roksana przypadkowo staje się świadkiem, jak miejscowi mężczyźni źle traktują Króla. Roksana ratuje Króla z opresji i odwozi go swoim autem do domu.

Łucja zetknąwszy się z byłym kochankiem okłada go pięściami i wykrzykuje, że kiedyś nie chciał być ojcem dla Roksany, a dziś zabiera Łucji córkę. Roksana, która jest obecna przy tej sytuacji, zawozi roztrzęsioną matkę do domu. Przez chwilę jest jak dawniej. Relacja między matką a córką jest już jednak inna niż przed podróżą Roksany. Kobieta nie może już wytrzymać tego, że matka traktuje ją jak dziecko i nią pomiata. Przy pierwszym spięciu między kobietami Roksana odchodzi z domu.

Roksana Prosi Króla o rozmowę. Ojciec zaprasza ją do restauracji. Kobieta chce dowiedzieć się o nim jak najwięcej, jednak ku jej rozczarowaniu ojciec w ogóle nie jest nią zainteresowany. Przyznaje, że w więzieniu w ogóle o niej nie myślał. Król zamawia steka z jelenia. Cieknąca po brodzie krew kojarzy się Roksanie z morderstwem. Kobieta zrywa się od stolika i ucieka. Na zewnątrz wieje halny. Roksana z trudem prowadzi auto. Drzewa upadają na jej drogę. Roksana znajduje się w potrzasku. Próbuje przepchnąć bezskutecznie drzewo, które w nocy staje się jej schronieniem.

Budzą ją piły strażaków. Jedzie do matki. Pomaga Łucji w porządkowaniu podwórka po halnym. Mówi matce, że wyprowadza się z domu. Łucja, choć z początku protestuje, z czasem nie znajduje kontrargumentów i już nie hamuje córki. Roksana decyduje się po raz ostatni wystąpić z matką podczas koncertu w Domu Ludowym. Pomaga Królowi by, mimo niechęci mieszkańców, wszedł na koncert, dzięki czemu mężczyzna robi kolejny krok, by stać się częścią społeczności. Roksana pakuje swoje rzeczy i opuszcza rodzinny dom. Myje swoje auto na myjni u Króla i wyjeżdża z Bukowiny.

Justyna Stasio-Siga jest absolwentką Wyższego Studium Scenariuszowego i scenariopisarstwa w PWSFTviT w Łodzi. Jej scenariusze *Szewcowa* (2011) i *Biszkopt* (2014) znalazły się w finale konkursu scenariuszowego Script Pro. Została nagrodzona w konkursie PISF na najlepszy scenariusz za tekst *Zmora* w 2020 roku. Mieszka w Łodzi, gdzie urodziła się w 1987 roku.

Dominika Łapka, reżyserka i scenarzystka. Absolwentka Wajda School (Studio Próby, Script), scenariopisarstwa w Szkole Filmowej w Łodzi oraz filmoznawstwa na UJ. Jej krótkometrażowe filmy *Lila* i *Dad You've Never Had* zdobyły liczne nagrody w kraju (m.in. Złote Grono na Lubuskim Lecie Filmowym, Złoty Łucznik na Kameralnym Lecie Filmowym, wyróżnienie w konkursie międzynarodowym na Krakowskim Festiwalu Filmowym) oraz za granicą (m.in. Nagroda Outstanding selection na Kaohsiung Film Festival na Tajwanie, Nagroda im. A. Dolaty dla najlepszego debiutu filmowego w Ann Arbor w USA).

Kategoria film 15 minut
ALL-IN
Scenariusz: Kamil Pietrzak

Kamila siedzi późnym wieczorem w swojej taksówce. Nie ma nastroju, żeby pracować. Jej myśli zaprzęta ultimatum postawione przez jej chłopaka, który nazajutrz wyjeżdża do Finlandii, z nią lub bez niej. Rozważania przerywa Olek, klient, który bez pytania wsiada do samochodu.

Olek zamawia kurs w poszukiwaniu kasyna. Mimo niechęci Kamili do uzewnętrzniania się pasażer szybko wyciąga od niej informację o jej rozterkach. Jako hazardzista w fazie zwycięstw próbuje nakłonić ją do zaryzykowania i zdecydowania się na wyjazd. Argumenty Olka kontrastują z wizytami w kolejnych kasynach, gdzie ma zakaz wstępu. Podczas wspólnej jazdy Kamila daje się jednak przekonać – wysyła chłopakowi wiadomość z odpowiedzią.

Olek znajduje kasyno z otwartymi dla niego drzwiami. Taksówkę Kamili przejmuje Tadek, klient tymże drzwiami wychodzący. Na koniec kursu okazuje się, że jest splukany i musi poszukać gotówki w mieszkaniu. Kamila, czekając na niego, dzwoni do swojego chłopaka, który dotąd nie odczytał jej wiadomości. Ten, zamiast spodziewanej radości, okazuje irytację jej niezdecydowaniem do ostatniej chwili. w międzyczasie wraca Tadek z pieniędzmi, każąc zawieźć się z powrotem do kasyna. Na miejscu spotyka ponownie Olka, który zdążył już wszystko przegrać. Pyta Kamilę o bankomat. Kamila odpowiada: „Nie wiem”.

Kamil Pietrzak, absolwent dziennikarstwa na Uniwersytecie Jagiellońskim, obecnie przywiązany do korporacyjnego biurka. Mieszka w Krakowie, pochodzi z Młyńczysk w Beskidzie Wyspowym. Miłośnik koreańskiego kina, amerykańskiej literatury i polskiego teatru. Świącie wierzy, że sztuczna inteligencja nie zastąpi zawodu scenarzysty.

Kategoria film 15 minut
CUDOWNOŚĆ
Scenariusz: Joanna Didik

Iza (43) to nauczycielka polskiego, która samotnie opiekuje się niemowlęciem, a kontakty ze światem ograniczyła do rozmów telefonicznych z chorującym na cukrzycę ojcem. Mimo trudów, jakie niesie opieka nad małym dzieckiem, Iza jest szczęśliwą mamą, dającą córeczce całą swą uwagę i czułość. To jej wymarzone macierzyństwo, do którego nie chce nikogo zapraszać ani z nikim się nim dzielić. Wozi dziecko w przyczepce rowerowej, zabiera w dzikie zakątki rzeki i pokazuje piękno przyrody.

Niespodziewany przyjazd kuzynki Magdy (43) w zaawansowanej ciąży sprawia, że Iza przestaje być sobą. Okłamuje Magdę, że w jej mieszkaniu trwa remont i nie może jej zaprosić do środka. Jedzie z Magdą i jej partnerem Pawłem do pobliskiej kawiarni, nie ujawniając, że zostawiła swoje dziecko w przyczepce rowerowej – tak, jakby nigdy nie istniało. Podczas wspólnego posiłku Magda próbuje przymusić Izę do wzięcia udziału w jej ślubie i współdzielenia radości, że w końcu ułożyła sobie życie: będzie miała męża i upragnione dziecko. Nie musi się już wstydzić, że jest gorsza. Jednak szczęście Magdy jest zbyt trudne do udźwignięcia przez Izę.

Kiedy Iza w końcu wraca po dziecko, okazuje się, że w przyczepce rowerowej zostawiła adoptowaną przez siebie lalkę typu REBORN BABY, która do złudzenia przypomina prawdziwe niemowlę. Konfrontacja z Magdą, a potem ojcem, który odkrywa, że jego córka żyje z lalką udającą niemowlę, wyzwala w Izie odwagę, by zaważać o prawo do przeżycia na własnych zasadach złości, żalu, smutku i żałoby po tym, że nigdy nie zostanie mamą.

Joanna Didik, scenarzystka. Absolwentka wydziału chemii Politechniki Łódzkiej oraz Podyplomowych Studiów Scenariuszowych w Szkole Filmowej w Łodzi. Autorka filmu fabularnego *Świnki* w reż. R. Glińskiego, filmów krótkometrażowych oraz seriali telewizyjnych. Uczestniczka IV edycji Atelier scenariuszowego (2020/2021) z projektem drugiego filmu. Dwukrotnie otrzymała stypendium PISF na napisanie scenariuszy filmowych oraz stypendium Nipkowa w Berlinie(2015) na rozwój filmu dokumentalnego. Członkini Zarządu Koła Scenarzystów SFP oraz Gildii Scenarzystów Polskich.

Kategoria film 15 minut
KONTRA
Scenariusz: Michał Mieszczyk

Poznajemy Olę (25 lat) w tłumie ludzi w galerii handlowej. w trakcie nocnego patrolu dziewczyna przeżywa kryzys. Podczas przerwy wyznaje telefonicznie swojej przełożonej z rodzinnego miasta, że chce odejść z policji. Nie uzyskuje jednak wsparcia. Kiedy wraca do radiowozu, okazuje się, że jest molestowana przez partnera na służbie – starszego sierżanta Konrada Niecnego, który został jej przydzielony jako opiekun. Jest przystojny, ma dobrze leżący mundur i nowy radiowóz, ale Ola nie jest zainteresowana. Niecny natomiast nie radzi sobie z pożądaniem, które budzi w nim Ola. Ma na jej punkcie obsesję i czuje się bezkarny. Tej nocy postanawia przekroczyć ostatnią granicę.

W tym samym czasie w galerii, na zapleczu sklepu górskiego, były alpinista Groń (40) bada sobie ciśnienie i popija leki na serce Huel'em. Następnie zamyka sklep i zmierza na parking. w samochodzie czeka na niego była żona – Magda (40). Kobieta odbiera alimenty i informuje Gronia o wyjeździe z kraju. Według niej ich córka odziedziczyła autodestrukcyjny gen Gronia i kontakt z nim jest dla niej szkodliwy. Groń zaskoczony nagłą decyzją Magdy, negocjuje kontakt z córką. Niedawno wykryta ostra niewydolność serca sprawiła, że lawinowo traci wszystko, na czym mu zależy. z górskich szczytów został zdegradowany do prowadzenia sklepu. Chore serce zabrało mu pasję, a frustracja i zamknięcie w jednym miejscu rozwalilo małżeństwo. w miarę rozwoju akcji ujawnia się jego ostry temperament, krótki lont i nieustępliwość.

Losy Oli i Gronia łączą się na parkingu w pechowym zbiegu okoliczności. Ola chcąc uwolnić się z uścisku Niecnego, postanawia sprawdzić samochód, w którym Groń siedzi z Magdą. Przerywa tym samym negocjacje Gronia w decydującym momencie. Magda poddaje się kontroli. Rozwścieczony Groń odmawia wylegitymowania się i podważa zasadność kontroli. Magda widząc zachowanie Gronia, przypomina sobie o jego agresji. Nawiązuje cichą komitywę z Olą, zostaje puszczona i odjeżdża. Groń i Ola stają teraz naprzeciw siebie na parkingu. Ola grając na czas, brnie w sytuację i próbuje wylegitymować Gronia. Odmowa Gronia przeradza się w pojedynek werbalny z Olą, w którym Groń ma przewagę. Wypytywana o paragrafy Ola traci pewność siebie. Postanawia zakończyć interwencję i wrócić do radiowozu. Groń jednak nie odpuszcza, zaczyna nagrywać i obrażać Olę, wyładowując na niej złość za utratę córki.

W sytuację wkracza Niecny, który przechodzi do rozwiązań siłowych. w konfrontacji z Groniem okazuje się słabo wyszkolony i zadaje ciosy poniżej pasa, które się na nim mszczą. Groń jest niezłomny. Pomimo oślepienia gazem jest trudny do zatrzymania i w potyczce z Niecnym jest sprytniejszy. Ucieka na górny otwarty parking i łapie Niecnego w pułapkę. Los Niecnego uchwyconego w śmiertelnym uścisku przez Gronia zależy nagle od Oli. Bierność oznacza zemstę. Ola pozwala Groniowi udusić Niecnego. w ostatniej chwili zjawiają się jednak posiłki. Ochrona ratuje Niecnego z rąk Gronia i pomaga Oli obezwładnić napastnika. u Gronia odzywa się niewydolność serca. Pod uściskiem Oli Groń traci przytomność. Ola reanimuje go. Jednak bez skutku. Jego serce staje. Przypadek uruchamia szereg zdarzeń następujących po sobie i wynikających jedno z drugiego, łącząc się w destrukcyjny, niemożliwy do opanowania proces sprowadzający się do brutalności i tragedii. Pozornie błaha sytuacja doprowadza do bezsensownej śmierci człowieka.

Michał Mieszczyk, student V roku reżyserii w Szkole Filmowej im. Krzysztofa Kieślowskiego. Finalista wielu konkursów filmowych. Tworzy filmy krótkometrażowe i teledyski. Autor scenariuszy do filmów krótko- i pełnometrażowych. Niedawny stypendysta Polskiego Instytutu Sztuki Filmowej ze scenariuszem pt. *Księżę* – thriller psychologiczny pisany pod opieką Krzysztofa Zanussiego. Jego ostatni film krótkometrażowy pt. *Pierwszy taniec w chmurach* wchodzi właśnie w obieg festiwalowy. Interesuje go kino mocne i szczere. Aktualnie pracuje nad serią filmowych nowel science fiction. Mieszka w Warszawie. Jego drugim domem jest norweski archipelag Lofoty z najdalej na północ świata wysuniętą szkołą filmową Nordlandkunst- ogfilmhøgskole.

Kategoria film 15 minut
MÓJ TATA JEST ŻÓŁWIEM
Scenariusz: Damian Dąbek

7-letni Franek śni, że z grobu jego ojca wyszedł żółw. Gdy się budzi, żółw naprawdę jest w jego pokoju. Chociaż Marta, mama Franka, nie dowierza w to, to obiecuje chłopcu zająć się żółwiem. Franek obchodzi tego dnia swoje 7. urodziny. Marta przygotowuje dla niego i jego kolegów i koleżanek imprezę. Zaprasza na imprezę iluzjonistę. Iluzjonista zamieni dzieci w to, czym same chcą się stać.

Franek chce być żółwiem. Zamienia się w żółwia. Po rozmowie z tatą-żółwiem, i gdy znów zamienia się w człowieka, Franek opowiada Marcie, co tata-żółw przekazuje jej z zaświatów. Żeby się nie martwiła. Że jego śmierć to nie jest jej wina. i coś jeszcze. Franek przekazuje to Marcie na ucho. Nie słyszymy, co to. Ale ta wiadomość uspokaja Martę. Żółw śpi spokojnie w akwarium. Marta z Frankiem śpi spokojnie w swoich łóżkach.

Damian Dąbek, dramaturg teatralny i reżyser radiowy (Teatr Polskiego Radia). Pracował w teatrach w Łodzi, Katowicach i Krakowie. Stypendysta PISF – Stypendium Scenariuszowe 2021.

Kategoria film 15 minut
SCENARIUSZ
Scenariusz: Jakub Urbański

Producent serialu decyduje o zakończeniu emisji. Autor scenariusza musi w ostatnim odcinku uśmiercić głównego bohatera. Nie wie, co zrobić. Nie chce się rozstać z postacią, która jest jego alter ego. w trakcie zmagania z tekstem do autora przychodzi jego serialowy bohater, który proponuje inne rozwiązanie. Zamiast zabicia bohatera w ostatnim odcinku na koniec, powinien zginąć autor scenariusza. Dzięki temu serial zdobędzie nowego twórcę i lepszą jakość. Autor nie zgadza się na takie rozwiązanie, ale nie wie, że już nic nie zależy od niego. Bohater serialu jest zdecydowany wprowadzić w życie swoje rozwiązanie.

Kuba Urbański, scenarzysta, reżyser. Pasjonat podróżowania, co nawet przez kawałek życia było jego zawodem. Przez wiele lat był dziennikarzem prasowym i radiowym. Od czasu do czasu oddaje się jeszcze sztuce pisania krytyki filmowej w CrowdMedia i sztuce felietonu na Pokoleniex. Z wykształcenia trochę socjolog, trochę psycholog, trochę filozof i historyk sztuki. Przekonany, że wszystko co nam się przydarza jest po coś i to nieprawda, że życie zaczyna się po 40-stce albo jeszcze później. Żyje się cały czas i każdy moment jest dobry, aby napisać scenariusz i zrobić film. Z namiętnością twórcy staje na scenach slammerskich i wyrzuca z siebie swoje teksty.

Kategoria film 15 minut
STYMULANTY & EMPATOGENY
Scenariusz: Mateusz Pacewicz

Pod przykrywką kolejnej transakcji narkotykowej Antek (17), niewyoutowany gej z bogatej, dobrze sytuowanej rodziny zaprasza do siebie Kubę (18), diler, w którym zakochał się na śmierć. Antek nie wie jednak, że Kuba odwiedza go z misją, którą otrzymał od przełożonych: porywczego taty (47) oraz opanowanego brata (26). Dilerska rodzinka podejrzewa Antka o sprzedawanie kupowanego od nich co tydzień mefedronu po wyższej cenie w burżujskim liceum, do którego chodzi bogaty dzieciak. Kuba ma zweryfikować te domysły.

Od początku wizyty diler u Antka gospodarz zмага się ze sobą, by ujawnić wreszcie obiektowi westchnień swoje uczucie, ale panicznie boi się odrzucenia albo wręcz agresywnej reakcji. Tymczasem Kuba, nie mogąc rozgryźć prawdziwych intencji Antka, tylko utwierdza się w przekonaniu, że bogaty dzieciak podkrada im klientów. Raportuje o tym bratu w wiadomości w szyfrowanym komunikatorze.

Wkrótce po tym Antek zbiera się jednak na odwagę i wyznaje prawdę: jedyny powód, dla którego sprowadza Kubę do siebie co tydzień, to jego uczucie do chłopaka... Ku jego zaskoczeniu w odpowiedzi na wyznanie diler namiętnie go całuje. Antek jest w siódmym niebie! Kuba koryguje w konwersacji z bratem poprzednią informację: doszło do nieporozumienia, bogaty dzieciak wcale NIE diluje. Kuba nie wyjawia jednak prawdy o uczuciu, którym darzy go Antek. Urywa wymianę wiadomości i wycisza telefon, by skupić się na czułych pocałunkach z gospodarzem.

W tym momencie do pokoju wparowują ojciec (57) i matka (53) Antka, którzy wrócili nieoczekiwanie do domu z powodu odwołania koncertu w filharmonii. Rodzice są podejrzliwi wobec niezapowiedzianego gościa o wyglądzie młodocianego gangstera, domagają się wyjaśnień. Antek zmyśla na poczekaniu, że Kuba to... Dima, uchodźca z Ukrainy, który trafił niedawno do jego klasy. Rodzice momentalnie zmieniają podejście do Kuby-Dimy. Zachwycają się jego swobodą wypowiedzi w obcym języku, którą Antek tłumaczy edukacją Ukraińca w polskojęzycznej szkole. Rodzice zapraszają uchodźcę na herbatkę, nie przyjmują odmowy.

W trakcie poczęstunku Antek i Kuba jednocześnie współpracują w fabrykowaniu kolejnych kłamstw (m.in. o ojcu i bracie Dimy, którzy walczą heroicznie na froncie) i wymieniają ukradkowe czułości. Absurdalna sytuacja staje się okazją dla obu nastolatków do zaznania rodzinnego ciepła i akceptacji. Pomimo fałszywych przesłanek, na których opierają się Rodzice – narcystycznej potrzeby udowodnienia, że są otwarci i pomocni wobec ukraińskich uchodźców – Antek cieszy się z ich empatycznej aprobaty dla Kuby, obiektu jego westchnień.

Nagle do willi wchodzi brat Kuby – zniecierpliwiony brakiem odpowiedzi juniora na pytania dotyczące Antka. Nastolatki ratują się rozpaczliwym kłamstwem: Kuba to drugie imię Dimy, a jego brat to Stiepan, dzielny żołnierz, który dostał przepustkę z frontu. Gdy jednak do salonu wparowuje naćpany amfetaminą, uzbrojony w pałkę teleskopową tata Kuby i oskarża Antka publicznie o oszustwo i handel narkotykami – ukraińskie kłamstwo ostatecznie upada. Sytuacja zmierza ku katastrofie. Ojciec Antka wpada w furję, obrzuca tatę Kuby klasystowskimi obelgami i jest gotów rzucić się na intruza. Antek i Kuba wyznają prawdę o swoim uczuciu, żeby powstrzymać niechybne mordobicie – ale ich bliscy nie chcą im już w nic uwierzyć. Gospodarz zbiera się więc na odwagę i całuje Kubę przy wszystkich w ramach naocznego dowodu. Odwzajemniony, namiętny pocałunek nie powstrzymuje rozpędzonej spirali przemocy, ale pozwala obu nastolatkom wydostać się z labiryntu kłamstw.

Mateusz Pacewicz, scenarzysta, reżyser, producent kreatywny. Autor scenariuszy *Bożego ciała* (reż. Jan Komasa, prod. Aurum Film) nominowanego w 2020 roku do Oscara dla najlepszego filmu międzynarodowego, a także *Sali samobójców. Hejtera* (reż. Jan Komasa, prod. Naima), najlepszego międzynarodowego filmu festiwalu Tribeca. Laureat wielu nagród indywidualnych, w tym Nagrody za najlepszy scenariusz na Festiwalu Polskich Filmów Fabularnych w Gdyni oraz Orłów za najlepszy scenariusz i odkrycie roku. Mateusz został najmłodszym twórcą w historii nominowanym do Europejskiej Nagrody Filmowej za Najlepszy Scenariusz. Członek Amerykańskiej, Europejskiej i Polskiej Akademii Filmowej. Obecnie Mateusz koncentruje się na rozwijaniu autorskich, zagranicznych i polskich seriali. Równolegle stawia kolejne kroki jako reżyser, pracując nad filmami krótkometrażowymi.

Kategoria film 15 minut
SYLWESTER
Scenariusz: Vita Drygas

Jest sylwester. Marija (35) i Olgierd (45) jadą wiekową windą w bloku z wielkiej płyty. Oboje ubrani jak na bal. Towarzyszy im syn – ośmioletni Leon. Chłopak trzyma butelkę szampana dla dzieci. Do ręki przywiązany ma balon z napisem „Happy New Year”. Jest zniecierpliwiony. Babcia obiecała mu, że spędzą pełen atrakcji wieczór. Winda strasznie się wlecze. Marija i Olgierd uśmiechają się ciepło, obserwując ekscytację syna.

Na drzwiach do mieszkania wisi tabliczka z numerem 107. Słychać stłumiony gwar i muzykę. Rozlega się dzwonek. Po nim kolejny... i kolejny. Rodzina stoi pod drzwiami do mieszkania babci. Dźwięki zabawy okazują się wydobywać z sąsiednich mieszkań. Leon dzwoni do babci coraz natarczywiej. Nikt nie otwiera.

Marija wyciąga komórkę i próbuje dodzwonić się do matki. Za drzwiami odzywa się cicha melodyjka telefonu. Kobieta zaczyna się denerwować. Odnajduje klucze do mieszkania matki, jednak zamek blokuje wewnętrzna zasuwka. Olgierd i Marija zaczynają rozumieć, że babci musiało coś się stać. Powoli spodziewają się najgorszego. Leon nie zdaje sobie od razu sprawy z powagi sytuacji. Rodzice za wszelką cenę starają się uchronić syna przed nieuniknioną wiadomością. Jednak obserwując gasnącą w nich nadzieję, chłopak zaczyna przeczuwać prawdę, z którą nie potrafi sobie poradzić.

Póki może, stara się więc ocalić ukochaną babcię, chociaż w strzępach nadziei. Podczas gdy Marija i Olgierd nerwowo podejmują kolejne daremne próby otwarcia drzwi i sprowadzenia pomocy, Leon stara się za wszelką cenę nie dopuścić, by ktokolwiek dostał się do środka.

Vita Maria Drygas (1984), reżyserka filmów dokumentalnych i operatorka filmowa. Jej debiut reżyserski i operatorski pt. *Piano* powstawał podczas rewolucji na Majdanie w Ukrainie. Został nagrodzony na licznych festiwalach w Polsce i za granicą. Zdobył też nominację do Orłów dla najlepszego filmu dokumentalnego. Na początku 2023 roku Vita ukończyła siedmioletnią pracę nad pełnometrażowym filmem dokumentalny pt. *Danger Zone*. Film jest koprodukcją polsko-brytyjską i dotyczy problemu turystyki wojennej. Vita pracowała jako operator przy filmach dokumentalnych w strefach działań wojennych i obozach dla uchodźców. Jest absolwentką Instytutu Romanistyki na Uniwersytecie Warszawskim. Ukończyła również wydział operatorski w Szkole Filmowej im. Krzysztofa Kieślowskiego w Katowicach oraz fotografię na PWSFTviT w Łodzi. Vita jest absolwentką kursu fabularnego Studio Prób w Wajda School. Obecnie robi doktorat w Szkole Doktorskiej PWSFTviT w Łodzi.

Kategoria film 15 minut
W POSZUKIWANIU GRZECHU
Scenariusz: Michalina Fabijańska

9-letnia Inka szykuje się do Pierwszej Komunii Świętej. Radosne przygotowania burzy jednak zbliżająca się nieubłaganie pierwsza spowiedź. Prerażona Inka nie ma żadnego grzechu, który mogłaby wyznać. w końcu jest najgrzeczniejsza w klasie i w domu. Jednak siostra katechetka twierdzi, że wszyscy jesteśmy grzesznikami, nawet niemowlaki mają grzech pierworodny. Inka postanawia za wszelką cenę zgrzeszyć, zanim nadejdzie dzień spowiedzi. z pomocą przyjaciół rusza na poszukiwanie grzechu.

Michalina Fabijańska, scenarzystka. Absolwentka Szkoły Filmowej w Katowicach i Atelier Scenariuszowego. Przez wiele lat zajmowała się międzynarodową promocją polskich filmów. Laureatka konkursu Papaya Young Directors, finalistka Script Pro 2017. Krótkometrażowy film *Home Sweet Home*, na podstawie jej scenariusza rozwijanego podczas NISI MASA EuropeanShort Pitch, miał swoją premierę w 2019 roku.

Kategoria film 15 minut
WSPOMNIENIE RADIOTELEGRAFISTKI
Scenariusz: Dominika Stachowiak

Ojciec z córką siedzą na kanapie, piją piwo i oglądają serial Czterej Pancerni i Pies. Pozorną idyllę przerywa SMS, który dostaje córka. To wiadomość od kolegi – zaprasza ją na kawę. Córka korzysta z obecności ojca i delikatnie pyta się, jak poznał mamę. Ojciec urywa temat, woli, aby córka skupiła uwagę na ich ulubionym wytworze polskiej popkultury. Córka wyznaje, że napisał do niej kolega. Wywiązuje się krótka sprzeczka. Ojciec zaczyna wypytywać o absztyfikanta. Zatrważającą wiadomością jest fakt, iż chłopak pali papierosy. Finalnie ojciec, ku pokrzepieniu serc, stwierdza, że jeżeli chłopak jest zaradny, to się nada. Sęk w tym, że córka nie jest pewna, czy owego absztyfikanta lubi. Dziewczyna znów pyta o matkę. Ojciec, przekonany uporem córki, odpowiada jej czymś więcej niż suchymi monosylabami. Zaczyna czule wspominać żonę. z chlubą przyrównuje ją do Lidki – bohaterki Czterech Pancernych... Wyznania ściskają mu gardło. Podczas gdy Córka jest w łazience, on wpatrzony jest w ekranową Lidkę, która śpiewa Piosenkę Radiotelegrafistki. Mężczyzna z trudem powstrzymuje łzy. Po powrocie córki okazuje się, że ona również płakała. Rodzic obdarza córkę prostą mądrością życiową: jeżeli często myśli o chłopaku, to znaczy, że go lubi. Córka nie wątpi w prawdziwość tych słów. Oboje próbują odegnać łzy. Stwierdzają, że czas na kolację. Wychodząc z salonu, ojciec pyta córkę o imię potencjalnego wybranka. Odpowiedź brzmi: Janek.

Dominika Stachowiak (2000), studentka IV roku Filmoznawstwa i Kultury Mediów na Uniwersytecie im. Adama Mickiewicza w Poznaniu. Bileterka i prelegentka w Kinie Muza w Poznaniu. Pisze o filmach w Młodzieżowej Fundacji Impuls.press. Jej ulubionym pancernym z *Czterech pancernych i psa* jest Gustlik.

Kategoria audio
CZŁOWIEK, KTÓREGO ZABIŁY KSIĄŻKI
Scenariusz: Tomasz Witkowski

Jan Grens, autor głośnej i nagradzanej, choć debiutanckiej powieści *Udręczenie* zostaje znaleziony martwy w swoim mieszkaniu. Policja stwierdza, że przyczyną śmierci był regał z książkami, który zwałił się na pisarza. Wydawca powieści przeczuwa, że to dobry moment na opublikowanie biografii tragicznie zmarłego autora, ma poza tym nadzieję odnaleźć inne jego rękopisy. Zleca zebranie informacji o życiu pisarza i napisanie jego biografii, dziennikarzowi literackiemu, doświadczonemu w podobnej pracy. Okazuje się jednak, że życie Grensa okrywa mrok tajemnicy. Po dłuższych poszukiwaniach dziennikarz dowiaduje się, że Grens twierdził, jakoby trzykrotnie książki uratowały mu życie, lecz nic nie wiadomo na temat szczegółów tych wydarzeń. Wreszcie udaje mu się odnaleźć trop w postaci listu od antykwariusza, u którego pisarz zamawiał książki. Dziennikarz wspierany przez wydawcę kontynuuje podróż w przeszłość pisarza. Pomimo tego, że Grens skrupulatnie zacierał za sobą ślady, po każdym, fatalnym etapie swojego życia, udaje mu się w końcu odkryć tajemnice jego tragicznego losu i trzech niezwykłych wydarzeń, w których książki uratowały mu życie. Przed słuchaczem podążającym w ślad za dziennikarzem w głąb przeszłości odsłania się życie niezwykle pisarza, prawnika i idealisty.

Tomasz Witkowski (1963), doktor psychologii, pisarz, publicysta, scenarzysta. W 2022 r. otrzymał pierwszą nagrodę w Ogólnopolskim Konkursie Literackim im. J.I. Kraszewskiego w kategorii proza, a także honorowe wyróżnienie za scenariusz fabularnego filmu krótkometrażowego dla młodego widza w konkursie im Krzysztofa Gradowskiego organizowanym przez ZAiKS i Fundację Cinemania. Publikuje opowiadania w czasopismach literackich: „Wyspa”, „Migotania”, „Pisarze.pl”. Jest autorem kilkunastu książek popularnonaukowych i non-fiction opublikowanych w Polsce (np. trylogii *Zakazana psychologia* czy *Giganci psychologii*), a także czterech w USA (np. *Fads, Fakes, and Frauds*). Jego teksty publicystyczne ukazują się w kraju m.in. w „Polityce”, „Plus Minus Rzeczpospolita”, „Newsweeku”, a za granicą m.in. w „Areo Magazine”, „Quillette”, „Culturico”, „Skeptical Inquirer”.

Kategoria audio
KOWAL i ALCHEMIK
Scenariusz: Tomasz Witkowski

W roku 1318 na ziemiach Księstwa Śląskiego zbieg losu krzyżuje ścieżki życiowe młodego kowala i tajemniczego Mistrza alchemii, który na zlecenie władcy zamku w Leśnej prowadzi doświadczenia nad transmutacją zwykłych metali w złoto. Ich praca doprowadza do pożaru części zamku i fatalnych obrażeń kowala. Alchemik ratuje mu życie, w zamian za co kowal składa obietnicę dożgonnej wierności. Jednak po tych fatalnych w skutki wydarzeniach muszą uchodzić z zamku.

Wędrują, zarabiając na życie leczeniem ludzi. w gruncie rzeczy Mistrz dąży uparcie do znalezienia mecenasa, który finansowałby jego pracę zmierzającą do uzyskania kamienia filozoficznego. Nie waha się przy tym uciekać do forteli i oszustw, które kowal, wychowany przez ceniącego prostolinijność ojca, z trudem rozumie i akceptuje. Pamiętając o złożonej przysiędze, dochowuje jednak wierności Mistrzowi. Dwukrotnie jeszcze uchodzą z miejsc, w których spodziewali się znaleźć przystań na dłużej. Niestrudzony alchemik odnajduje wreszcie księcia Konrada skłonnego zapewnić mu warunki do pracy w swoim zamku. Tymczasem poprzednie oszustwa, których się dopuścił, zapętłają się i doprowadzają do jego uwięzienia, a Jakubowi z trudem udaje się ujść z zamku. Zachłanny książę próbując torturami wydrzeć z alchemika tajemnicę transmutacji, doprowadza do jego śmierci. Kowal wyrusza w podróż w rodzinne strony, próbując uwolnić się od zakłamanej przeszłości alchemika. Niestety, pragnienia i żądze rozbudzone przez jego Mistrza w umysłach ludzi mają tak ogromną siłę oddziaływania, że prawda nie jest w stanie ich pokonać. Trafia w ręce dominikanów tropiących tajemnicę Mistrza, którzy błędnie rozpoznają w nim niezwykłego alchemika.

Tomasz Witkowski (1963), doktor psychologii, pisarz, publicysta, scenarzysta. W 2022 r. otrzymał pierwszą nagrodę w Ogólnopolskim Konkursie Literackim im. J.I. Kraszewskiego w kategorii proza, a także honorowe wyróżnienie za scenariusz fabularnego filmu krótkometrażowego dla młodego widza w konkursie im Krzysztofa Gradowskiego organizowanym przez ZAiKS i Fundację Cinemania. Publikuje opowiadania w czasopismach literackich: „Wyspa”, „Migotania”, „Pisarze. pl”. Jest autorem kilkunastu książek popularnonaukowych i non-fiction opublikowanych w Polsce (np. trylogii *Zakazana psychologia* czy *Giganci psychologii*), a także czterech w USA (np. *Fads, Fakes, and Frauds*). Jego teksty publicystyczne ukazują się w kraju m.in. w „Polityce”, „Plus Minus Rzeczpospolita”, „Newsweeku”, a za granicą m.in. w „Areo Magazine”, „Quillette”, „Culturico”, „Skeptical Inquirer”.

Kategoria audio
KRYSTAŁOWE SERCE
Scenariusz: Ewa Małecki

Emerytowany hutnik szkła kryształowego na skutek serii pomyłek zostaje zakwalifikowany do miłosnego reality show, postanawia wystąpić w telewizji, aby pomóc w ten sposób słabo prosperującej hucie oraz zawalczyć o serce kobiety, która go oczarowała, tymczasem producent programu ma własny pomysł na przebieg wydarzeń, tak, aby maksymalnie zwiększyć oglądalność programu...

Ewa Małecki, absolwentka wiedzy o kulturze w Katedrze Filologii Polskiej Uniwersytetu Jagiellońskiego, reżyserii na Akademii Teatralnej im. Aleksandra Zelwerowicza w Warszawie oraz Studia Prób w Szkole Wajdy. Reżyseruje seriale audio i słuchowiska, spektakle telewizyjne oraz teatralne, czytania sceniczne oraz formy wizualne. Reżyserowała między innymi w Wytwórni Filmów Dokumentalnych i Fabularnych w Warszawie, Teatrze Polskiego Radia, Teatrze Telewizji, Teatrze Dramatycznym m. st. Warszawy. Nagradzana za reżyserię telewizyjną i radiową oraz jako autorka scenariuszy. Laureatka: TEATROTEKAFEST 2019, Gold Remi na WORLDVEST HOUSTON 2020, SCRIPT PRO AUDIO 2020, Don Kichot 2020. Prywatnie to nieustraszona miłośniczka dalekich podróży, uwielbia poznawać odległe kultury i gubić się w światowych metropoliach.

Kategoria audio
O MIŁOŚCIACH w PSYCHIATRYCZNYM GABINECIE
Scenariusz: Włodzimierz Zakrzewski

Do gabinetu psychiatrycznego przychodzą pacjenci. Niektórzy po raz pierwszy, inni po raz kolejny. Oczekują od lekarza fachowej porady, wsparcia. Niekiedy nie potrafią określić swoich potrzeb. Bywają silnie wzburzeni, natarczywi albo nieśmiali i wycofani. Są wśród nich emerytki i nastolatki, jest inżynier i chemik, profesor i gospodyni domowa.

Jeżeli są znani lekarzowi z poprzednich wizyt, często nawiązują do ich przebiegu. Skoncentrowani na sobie, zakładają, że lekarz pamięta szczegóły przekazywanych mu informacji. Aktywne słuchanie i uważne wsłuchiwanie są wyzwaniem dla lekarza, który nie może pozwolić sobie na chwile dekoncentracji. Człowiek, który przychodzi do psychiatry, nie liczy się z innymi pacjentami czekającymi w kolejce.

Uważa, że ten czas jest dla niego i pragnie niejako zawłaszczyć lekarza tylko dla siebie. Ten z kolei musi pilnie zważać, by nie umknęły mu istotne informacje przekazane przez pacjenta. Czasem w sposób zawoalowany albo wręcz ukryte w przedstawionej historii dotyczącej osób trzecich. Decyzja o ewentualnej farmakoterapii jest niekiedy trudna do zaakceptowania dla pacjenta, który przyjmuje leki stosowane w różnych chorobach somatycznych, ale już ma wątpliwości, czy ma je brać w przypadku problemów natury psychicznej.

Instrumentalne traktowanie lekarza „chcę tylko tabletkę na spanie, bo rozmawiać to ja mogę z psychologiem”, to kolejne wyzwanie stojące przed lekarzem, który musi podjąć decyzję optymalną dla pacjenta i akceptowaną przez niego.

Stereotypy, ciągle jeszcze obecne w społeczeństwie, przekonanie, że do psychiatry to chodzą wariaci, a z uzależnieniami, jak człowiek chce, to poradzi sobie sam, zaś niechęć do jakichkolwiek nawet aktywności wynika z lenistwa, a nie jest objawem choroby, wymagają ewolucyjnych zmian, do których przyczynić ma się prezentowane słuchowisko. a jak nie wiadomo, o co chodzi, to wiadomo, że chodzi o... miłość.

Włodzimierz Zakrzewski jest lekarzem i pisarzem. Mieszka i praktykuje w Trójmieście. Jest członkiem ZAIKS-u i SPP. Wydał kilkanaście książek m.in. *W psychiatrycznym gabinecie i...*, *To jest miłość* i ostatnio *To też jest miłość...* Píše również nowele filmowe.

Kategoria audio
ZMIANA WARTY
Scenariusz: Liliana Fabisińska

Irena (60+) uczy biologii w liceum. w dniu rozpoczęcia roku szkolnego dowiaduje się, że ma dzielić swoją pracownię z Patrycją (28) – młodsiutką nauczycielką, która za kilka miesięcy przejmie jej obowiązki. Irena jest urażona, wcale nie planowała jeszcze przejścia na emeryturę. Zwierza się ze swych kłopotów modelowi szkieletu, stojącemu w kącie pracowni biologicznej. Ten model tak naprawdę wcale nie jest plastikowy – to szkielet Maurycego, nieżyjącego od 30 lat męża Ireny. Nikt do tej pory nie poznał jej tajemnicy.

Początki współpracy Ireny i Patrycji są burzliwe. Patrycja ma luki w wykształceniu ogólnym, ubiera się wyzywająco, co dla konserwatywnej Ireny jest trudne do przyjęcia. Wciąż opowiada też o swoim cudownym mężu. Przełomem może być odkrycie przez Patrycję, że Irena ma w szufladzie wibrator w kształcie damskiej szminki do ust. Irena wyjaśnia, że woli wibrator niż kochanków, z którymi zawsze trzeba iść na jakieś kompromisy. Patrycja jest wstrząśnięta, że kobieta w wieku emerytalnym, tak bardzo konserwatywna, lubi seks i go potrzebuje.

Zanim jednak poznają się bliżej i polubią, dochodzi do awantury. Patrycja wydaje się bardzo liberalna w stosunku do uczniów, mało od nich wymaga, pozwala nawet grać na lekcjach na komórce – szybko jednak okazuje się, że licealiści wcale tego nie oczekują i znacznie bardziej cenią Irenę, która traktuje ich poważnie. Patrycja jest tym urażona, wyżywa się na Irenie. Gdy przychodzi przeprosić, przypadkiem poznaje sekret szkieletu Maurycego. Nie daje nic po sobie poznać, obserwuje tylko Irenę, coraz bardziej nerwowo. Wreszcie dochodzi do wypadku: Irena rozbija słoik z sercem Maurycego w formalinie. Przy przenoszeniu go do innego naczynia opowiada Patrycji całą prawdę. Mąż nie pozostawił jej wyboru, chciał pozbawić ją całego majątku, który odziedziczyła po dziadkach i naiwnie przepisała na niego – i za tak zdobyte pieniądze zacząć nowe życie z kochanką.

Kilka miesięcy po tej rozmowie Patrycja odchodzi z pracy. Opowiada Irenie, że wyjeżdża z mężem i dziećmi na antypody. w kantorku zostawia nowe pomoce naukowe. Szkielet i narzędzia w formalinie. To kochanka jej niewiernego męża, który dostał właśnie ostatnią szansę na naprawienie swojego małżeństwa.

Liliana Fabisińska, pisarka, dziennikarka, scenarzystka, dramaturżka, pedagożka, nauczycielka akademicka, kryminolożka, mama. Jej sztuki oraz książki dla dorosłych i dla dzieci były nagradzane w ogólnopolskich konkursach i tłumaczone m.in. na chiński, koreański, rosyjski i niemiecki. Otrzymała stypendium scenariuszowe PISF na adaptację własnej powieści *Obok niej* na film o znacznym potencjale frekwencyjnym. Wygrała konkurs współorganizowany przez ZAIKS Kultura w pandemii, pandemia w kulturze w kategorii publicystyki. W tej chwili pracuje nad scenariuszem serialu audio, pisze też reportaż historyczny, na który dostała stypendium Ministra Kultury. Oddałaby kawałek duszy diabłu za czereśnie i szparagi. W życiu boi się tylko os i szerszeni.